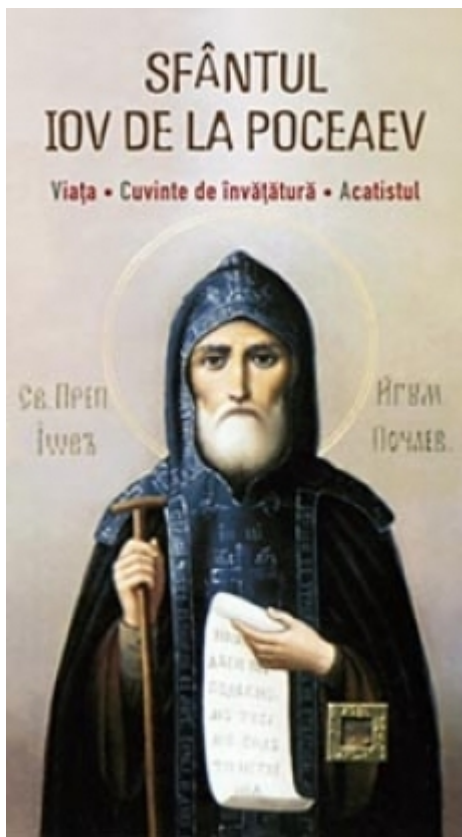

Sfântul IOV de la Poceaev (1551 - 1651)

Viața - Cuvinte de învățătură - Acatistul

Tipărită cu binecuvântarea Prea Sfințitului Părinte GALACTION,
Episcopul Alexandriei și Teleormanului

Editura Cartea Ortodoxă & Sophia
București, 2008

Traducere din rusă de Gheorghiță Ciocioi

Către cititor

Taina Poceaevului - cea mai mare Lavră ortodoxă din această parte de lume, de la întemeierea căreia se vor împlini în curând 770 de ani - constă nu în mulțimea cupolelor sale aurite, ce pot fi zărite de la mari depărtări, nici în numărul viețuitorilor săi de astăzi (peste 300), ci în mărturia locurilor sfinte călcate de picioarele atâtor cuvioși. Milioanele de pelerini care ajung să se închine la sfințeniile adăpostite aici - „Urma” Maicii Domnului, moaștele Sfinților Iov și Amfilohie de la Poceaev, icoana făcătoare de minuni a Maicii Domnului - mărturisesc într-un glas despre faptul că peștera Sfântului Iov (în care el s-a rugat vreme de peste 40 de ani) ascunde o mare taină. În fapt, taina marii Lavre Poceaev.

Cartea „Sfântul Iov de la Poceaev”, publicată pentru întâia oară în limba română, ne pune înaintea viața și minunatele învățături ale acestui mare sfânt.

Viața Preacuviosului Iov se publică pe baza manuscrisului lui Dositei, biograful lui, după ediția din anul 1885 a *Vieților Sfinților*, alcătuită de D.I. Protopopov, cu nu puține completări.

Preacuviosul Iov de la Poceaev, trăitor în a doua jumătate a veacului al 16-lea și în prima jumătate a veacului al 17-lea, este cunoscut în Biserica Rusă atât pentru sfințenia vieții sale, cât și pentru moaștele lui, aflate la Lavra Poceaev din Ucraina.

Puținoi oameni le este cunoscut însă faptul că acest sfânt a fost și autor al unor scrieri duhovnicești. Despre operele Preacuviosului părintelui nostru Iov s-a aflat, într-adevăr, de curând. Au existat oarecare indicii că, în perioada egumeniei sale la Mănăstirea „Înălțarea Sfintei Cruci” din Dubne, el s-a ocupat cu „scrisul cărților

bisericești” și că aceste cărți „până în zilele noastre se păstrează în mănăstirea Dubne”. Însă, aceste scrieri erau socotite pierdute. Totuși, în Lavra Adormirii Maicii Domnului de la Poceaev, se mai păstrează și acum, cu deosebită evlavie, *Cartea Fericitului Iov de la Poceaev, scrisă de însăși mâna sa*. Manuscrisul nu se mai află în forma sa dintru început, ci este alcătuit pe jumătate din ciorne și din diferite extrase fără titlu și fără indicarea izvoarelor, multă vreme nefiind cert dacă aparține sau nu Preacuviosului Iov. În anul 1882, Înalț Preasfințitul Tihon, Arhiepiscop de Volînia și Jitomir, a încredințat specialiștilor, spre analiză, manuscrisele preacuviosului. Rezultatul acestor cercetări a dus la editarea cărții *Albina Poceaevului*, sub redacția profesorului N.I. Petrov de la Academia Teologică din Kiev.

Ultima parte - „Predicile și învățăturile preacuviosului și purtătorului de Dumnezeu părintelui nostru Iov” - o tipărim și noi în această carte, păstrând limbajul și stilul operei originale.

Viața Preacuviosului Iov, egumenul Lavrei Poceaev

Preacuviosul Iov - egumenul Lavrei Poceaev - s-a născut în Galiția, în părțile Pocuției [Pocuția este o regiune din Ucraina, cuprinsă între râurile Prut și Ceremuș, locuită de români și ruteni, și stăpânită o scurtă perioadă și de Sfântul voievod Ștefan cel Mare al Moldovei], din părinți cucernici, cunoscuți sub numele de Jelezo (în jurul anului 1551), și a fost numit, prin Sfântul Botez, Ioan.

Viața în casa părintească, oricât a fost de scurtă, a avut o puternică influență în deprinderea evlaviei și în definirea profilului moral-duhovnicesc de mai târziu al preacuviosului. Abia a învățat el să citească, desigur, cu îndrumarea părinților, că îndată a început să facă cunoștință cu înaltele chipuri de viețuire duhovnicească, pe care le-a aflat, mai înainte de toate, în viața patronului său spiritual - Sfântul Ioan Înaintemergătorul și Botezătorul Domnului în opera Preacuviosului Ioan Scărarul și în viețile Preacuvioșilor Sava cel Sfințit și Ioan Damaschin.

Lectura unor astfel de vieți pilduitoare, de înaltă trăire duhovnicească, nu avea cum să nu lase urme în sufletul curat al lui Ioan. Se poate spune cu certitudine că, sub influența acestor lecturi, încă din casa părintească s-au înrădăcinat în el acele năzuințe sfinte spre urmarea înaltelor pilde de pustnicie din vechime, pentru înfăptuirea cărora se va osteni întreaga viață. Este adevărat, preacuviosul era în acele timpuri încă foarte tânăr, însă trebuie să amintim că el se deosebea de tinerii obișnuiți: deși tânăr cu vârsta, a fost, după cuvântul lui Dositei (biograful lui, cel care a scris viața sa) -, „desăvârșit cu înțelepciunea”.

În afară de lectura cărților mântuitoare de suflet, în timpul șederii sale în casa părintească, preacuviosul a fost influențat, desigur, și de atmosfera de înaltă viețuire

morală din familie, de pilda vie de trăire virtuoasă a părinților săi. Astfel, în sufletul tânărului nevoitor încă de devreme au fost semănate semințele unui caracter moral plin de asprime, care îl vor marca pe el toată viața. Niciodată cuvântul și fapta, știința și purtările nu au fost la acesta separate, ci întotdeauna între ele era o deplină armonie. În întreaga lui viață, preacuviosul niciodată nu a năzuit să urmeze acele nevoințe și virtuți ale pustnicilor de demult și ale oamenilor sfinți, pe care nu s-a simțit în stare a le împlini și care nu se potriveau vieții lui, ci întotdeauna a ales să le urmeze numai pe acelea care se potriveau cel mai bine firii și trebuințelor vieții sale.

Năzuințele duhovnicești, care se iviseră în tânărul Ioan pe când se afla în casa părintească, nu i-au putut aduce acolo o mulțumire deplină. Preacuviosul era înclinat către însingurare, către o viață de nevoință pustnicească. Această atracție a fost atât de puternică, încât a înfrânt chiar și legătura cea tare a dragostei față de părinți, hotărându-se să-i părăsească pentru a merge la mănăstire. Avea pe atunci doar zece ani. Ioan a ieșit din casă și a pornit către Mănăstirea „Schimbarea la Față - Ugornițki”, care se afla în apropiere, în Galiția, în Munții Carpați. Căzând la picioarele egumenului mănăstirii, l-a rugat pe acesta să-l primească în rândul fraților. Trăsăturile feței sale vădeau în acest tânăr un ales al lui Dumnezeu, întru așa măsură i s-a arătat el egumenului, care l-a primit cu bucurie în mănăstire. Interesându-se de viața lui, au stat de vorbă îndelung, în convorbire străduindu-se, după cum se pare, să afle adevărul primei sale impresii despre preacuviosul, dar, în același timp, cu înțeleaptă cercare pustnicească, s-a străduit să-l învețe pe tânărul nevoitor, să-i dea sfat bun și gând evlavios. Vorbind cu tânărul, egumenul l-a îndrumat către eclesiarhul mănăstirii, pentru ca acesta să-l deprindă cu ascultarea mănăstirească. Iar acela a împlinit pe dată porunca egumenului.

Odată cu intrarea în mănăstire, a început pentru tânărul Ioan o nouă viață. Și în casa părintească el era deprins cu chipul viețuirii evlavioase, având înaintea ochilor săi pilda vie a părinților, însă aceștia erau oameni ai evlaviei mirenești. Aici însă, în

mănăstire, el vedea oameni care se străduiau să înfăptuiască acea dorință care se înfiripase în mintea sa prin lectura cărților celor mântuitoare de suflet: oamenii evlaviei monahale.

Ioan simțea că a sosit în acel mediu spre care îl conduseseră năzuințele lui cele sfinte și, de aceea, el li s-a încredințat cu voie deplină. Începând să facă primii pași în viața de nevoință, dar nefiind mulțumit doar cu ascultarea pe care i-o încredința eclesiarhul, tânărul Ioan se străduia să facă bine fiecărui monah în fel și chip. El se bucura că sosise, în sfârșit, timpul să folosească acele lecții din viețile plăcuților lui Dumnezeu, pe care le aflate zugrăvite în cărți. Și-a amintit și de faptul că Sfântul Ioan Scărarul, sosit la mănăstire de copil (15 ani), slujea cu osârdie fraților, și că, asemenea lui, din tinerețe, a făcut aceasta și Preacuviosul Ioan Damaschin. De asemenea, pilda Preacuviosului Sava cel Sfințit i-a dat avânt către urmarea viețuirii călugărești.

Despre Sfântul Sava, pe când acesta era tânăr și se afla în mănăstirea flavienilor, biograful său (Kiril Skitopol) spune următoarele:

„...El (Sava) primea putere de Sus și se dădea pe sine înfrânării, ca să îndepărteze gândurile cele rele și să izgonească visele cele împovărătoare. La înfrânare acesta adăuga și nevoință trupească, amintindu-și de cuvântul lui David, care striga la Dumnezeu: *Vezi smerenia mea și osteneala mea și-mi iartă toate păcatele mele!* (Psalmi 24, 19). De aceea, cu toată smerenia și râvna, își curăța sufletul cu post, iar trupul și-l istovea cu nevoințe greu de purtat; și, având pomenita mănăstire 60 ori 70 de călugări, pe toți îi întrecea acesta într-o smerenie, ascultare și nevoințe”.

Având înaintea sa o astfel de pildă, tânărul Ioan se străduia să împlinească orice lucru cu blândețe și smerenie și se nevoia întru toate cele bune ale vieții și întru împlinirea virtuților. Și aceste străduințe nu au fost zadarnice. Văzând buna lui viețuire, blândețea sa cea pilduitoare și adâncă-i smerenie, egumenul, cu sfătuirea obștii, l-a tuns în cinul călugăresc pe când el avea doar doisprezece ani, dându-i numele de Iov. În acele timpuri, minții luminate a tânărului monah i s-a arătat un nou chip de viețuire spre a o

urma. Acesta era chipul viețuirii dreptului și multpătimitorului Iov din Vechiul Testament. Tânărul monah a deprins acest chip de viață și multe trăsături morale din viața Sfântului Iov din Vechiul Testament, înfăptuindu-le și el în propria viață monahală.

Biograful său, Dositei, grăiește despre monahul Iov: „Nu doar numele ci și viața mult pătimitorului Iov din Vechiul Testament a luat părintele nostru Iov, și nu doar că s-a împodobit cu ea ci, cu adevărat, toate potrivniciile vieții le-a biruit. Căci acestuia scârbe peste scârbe și dureri din dureri i-au venit, cu îngăduința lui Dumnezeu; și încă de bunăvoie, după propria lui dorință suferind, necruțându-se pe sine, a pășit pe treptele asprei vieți pustnicești”. Mai apoi, în încercările și nevoințele ce au urmat, în multele istoviri trupești „își chinuia trupul și chiar și-l istovea până la os”. Până la asemenea măsuri, plin de îndrăznire a năzuit Preacuviosul Iov, spre a se asemana vieții multpătimitorului drept din Vechiul Testament, al cărui nume îl primise la intrarea în monahism.

Viața Preacuviosului Iov la intrarea în monahism a fost atât de curată și de neinteresată de cele pământești, nemaipunând la socoteală toată greutatea nevoinei călugărești, încât Dositei, în *Viața* sa, îl aseamănă cu un înger. „Era monah iscusit întru toate, nu doar cu vârsta, ci și înfrumusețat cu toată virtutea, trăind în mijlocul fraților precum un înger... Și, cu fiecare zi ce trecea, se desăvârșea pe sine din ce în ce mai mult”.

Astfel, înțeleptindu-se preacuviosul și neluând aminte la vârsta lui cea tinerească, s-a făcut pildă pentru frați, purtarea sa dându-le acelor prilejuri să-și vadă necuviința și propriile nedesăvârșiri, ori, după cum grăiește Dositei, „s-a făcut tuturor spre rușinare și spre folos”.

O astfel de viață a preacuviosului monah în Mănăstirea „Schimbarea la Față” din Ugornițki l-a făcut vestit în întreaga Galiție. Nu doar oamenii de rând, ci și mulți dintre cei de seamă alergau la Mănăstirea Ugornițki ca să cerceteze pe preacuviosul și să primească de la el sfat spre folos și zidire sufletească, ori ca să ceară de la el

binecuvântare și rugăciune. Preacuviosul nu le trecea cu vederea rugămințile, ci îi zidea pe toți cu pilda evlaviei sale.

Petrecând zi după zi în virtute și ajungând la vârsta desăvârșirii, adică la 30 de ani, Iov a fost înălțat la treapta preoției, deși în adâncă lui smerenie s-a ferit îndelung de primirea acestui cin; însă tocmai prin această lepădare de cele înalte, lumina nevoințelor sale și viața lui evlavioasă l-au făcut cunoscut și mai mult. El a devenit cunoscut nu doar în Rutenia, ci și în părțile Poloniei.

Cu îngăduința lui Dumnezeu, în acele părți însă au urmat grele încercări pentru Biserica Ortodoxă. În anul 1566, în Polonia și Lituania și-au făcut apariția iezuiții. Acești credincioși catolici plini de un zel nebunesc, împreună cu cei neînțelepți întru ale credinței - marii bogătași polonezi -, au început să persecute Ortodoxia și pe cei credincioși ei, au ajutat uniația, străduindu-se astfel să-i atragă pe ortodocși spre catolicism. Bisericile creștinilor ortodocși erau profanate. Doar sfintele mănăstiri rămăseseră adăposturi și sprijin Ortodoxiei prigonite de catolicism. Apărător al Ortodoxiei, Constantin Constantinovici, cneazul de Ostrog și Dubne, luând seama la acestea, s-a aplecat cu multă luare aminte spre buna rânduială dinăuntru, dar și din afară, a mănăstirilor ortodoxe și asupra păstrării duhului adevăratului monahism creștin-ortodox. În cei care se aflau în aceste mănăstiri, el dorea să vadă adevărați monahi, trăitori după pravilele mănăstirești - oameni tari în credință, cu adevărat, oameni cu deplină armonie în cuvinte, simțăminte și faptele lor, care să stea împotriva smintelilor celor de altă credință și a mulțimii eresurilor. Din mănăstirile ortodoxe, aflate în stăpânirea sa, vroia să facă niște turnuri de apărare ale monahismului ortodox în fața protestantismului și a ordinelor monahale catolice, mai cu seamă împotriva iezuiților.

Viața bineplăcutului lui Dumnezeu părinte Iov corespundea în totalitate idealurilor cneazului de Ostrog. Cneazul cunoștea că preacuviosului încă din copilărie i-a plăcut să se ocupe cu citirea cărților sfinte și că s-a nevoit spre asemănarea cu înaltele

chipuri de trăire monahală de demult. Cunosând aceasta, el nu o dată s-a adresat egumenului Mănăstirii „Schimbarea la Față” din Ugornițiki, cerându-i cu multe rugăminți să îngăduie fericitui Iov să vină la Mănăstirea „Înălțarea Sfintei Cruci” din orașul Dubne, aflată pe un ostrov, pentru ca acesta, prin pilda viețuirii sale, să arăte monahilor acestei mănăstiri „chip de viață iubitoare de nevoință și plăcută lui Dumnezeu”, spre zidirea fraților și spre povățuirea lor duhovnicească. Egumenul Mănăstirii Ugornițiki a ascultat cu măhnire această rugămintă a cneazului. Însă, repetându-se cererea, a trebuit să-l slobozească cu pace pe fericitul nevoitor la Mănăstirea Dubne.

În Mănăstirea „Înălțarea Sfintei Cruci” se aflase deja despre viața de nevoință și sfințenie a Preacuviosului Iov, însă numai din auzite. De aceea, îndată după sosirea lui acolo, la rugămințile întâistătorului, toți frații l-au ales egumen. Această chemare a însemnat pentru preacuviosul îndatoriri noi, care erau deosebit de grele, în condițiile asupririi Ortodoxiei din aceste părți de către cei din apus. Mai cu seamă că Mănăstirea „Înălțarea Sfintei Cruci” din Dubne, care se afla aproape de oraș, unul din principalele centre de atunci, trebuia să fie asemenea unui sfeșnic pentru locuitorii din jurul acesteia.

Totuși, neluând aminte la toate greutățile egumeniei din Mănăstirea „Înălțarea Sfintei Cruci” din acele vremuri, Preacuviosul Iov s-a învoit să fie rânduit în această slujire, ținând seama și de faptul că pentru o astfel de ascultare fusese el chemat aici de către cneazul de Ostrog.

Devenind egumen, Preacuviosul Iov s-a îngrijit mai înainte de toate de restabilirea rânduiei vieții mănăstirești, care se afla în mare decădere nu numai în Mănăstirea Sfintei Cruci, ci și în toate mănăstirile din părțile de sud-vest. În acele timpuri, contemporanul Preacuviosului Iov, fostul egumen al Troiței Serghieva Lavra, starețul Artemie, scria despre viața mănăstirească următoarele: „Despre cinul mănăstirilor, am aflat scris la Sfinți că, peste mulți ani, se va nimici o astfel de viețuire”.

Ostenindu-se cu refacerea rânduiei, preacuviosul a ținut seama de rânduiala

studită, pe care întemeietorii obștii o așezaseră odinioară acestei mănăstiri. Din pricina stării în care se aflau atunci monahii din obște, el a aflat multe piedici în calea restabilirii rânduielilor în mănăstirea încredințată lui. În mănăstirile studite, după chipul cărora fusese organizată dintru început și Mănăstirea „Înălțarea Sfintei Cruci”, odată cu intrarea în Postul cel Mare, porțile sfântului lăcaș se zăvorau și se deschideau pentru mireni tocmai în sâmbăta lui Lazăr. După așezământul athonit din anul 971, alcătuit sub redacția egumenului studit Eftimie, se prescriau - atât pentru schitioți, cât și pentru cei din obște - ca în timpul Sfintelor Păresimi cu toții să se nevoiască singuri și, deși trăitori în obște, să rămână tăcuți și să nu meargă unul pe la celălalt fără binecuvântate pricini, fără nevoi deosebite ori fără trebuința vindecării gândurilor celor rele și pline de rușine înaintea duhovnicului. Nici însuși egumenului nu îi era îngăduit în acele zile sfinte, în afară de ziua sâmbetei, să lucreze sau să facă orice altceva din cele văzute, ci doar cele duhovnicești. Erau datori să păstreze cu toții aceste rânduieli în Mănăstirea „Înălțarea Sfintei Cruci”, începând de la cei de jos până la egumenul Iov; printre alte îndreptări, el a restabilit deci și o astfel de rânduială în mănăstire în timpul Sfintelor Păresimi.

Există o tradiție conform căreia și cneazul Constantin al Ostrovului, nutrind deosebit respect și dragoste către Mănăstirea „Înălțarea Sfintei Cruci” din Dubne, în prima săptămână din Sfântul și Marele Post venea aici pentru rugăciune și postire, pregătindu-se astfel pentru Spovedanie și Împărtășanie. La poartă dezbrăca haina lui de domnie și se îmbrăca cu cea monahicească. După cum s-a mai amintit, prin pravila stabilită de Iov, Mănăstirea „Înălțarea Sfintei Cruci” era zăvorâtă pentru câteva săptămâni în timpul Postului Mare. Așezând o asemenea rânduială în obște în timpul Sfintelor Păresimi, Precuviosul Iov se îngrijea, desigur, de toate cele trebuincioase unei înalte viețuiri monahicești, după cum este însemnat în rânduielile de temelie ale mănăstirii.

Îngrijindu-se spre sporirea în viața de nevoință trupească a obștii Mănăstirii „Înălțarea Sfintei Cruci” și dând monahilor propria sa pildă de înfrânare, Precuviosul Iov

s-a îngrijit de asemenea și de viețuirea duhovnicească din mănăstirea încredințată lui. Se ostenea el însuși după rânduielile mănăstirești studite pe care le restabilise în obște. După aceste rânduieli, în fiecare săptămână, întâistătorul era dator să zidească sufletește pe frați fie el însuși, fie prin altcineva. Trebuie să spunem că Iov nu a zăbovit nicicum să împlinească această rânduială. Astfel, de pildă, în primele șase săptămâni din Postul Mare, în afară de sâmbete și duminici, în Mănăstirea „Înălțarea Sfintei Cruci” a rânduit obștii să citească din *Scara* Preacuviosului Ioan Sinaitul. Printre manuscrisele mănăstirii se păstrează din vremea părintelui Iov o copie a *Scării* Sfântului Ioan Sinaitul, împreună cu indicațiile citirii din aceasta pe parcursul celor șase săptămâni din Postul cel Mare, în fiecare zi a săptămânii, fără sâmbete și duminici, așa după cum am mai spus. După cele șase săptămâni, adică după sâmbăta lui Lazăr, când se mai îndulcea asprimea postului și a nevoițelor duhovnicești, lecturile cele spre zidire din Mănăstirea „Înălțarea Sfintei Cruci” nu se opreau; însă acestea aveau de acum un altfel de caracter, fiind alcătuite din operele Sfinților Părinți ori din învățăturile Preacuviosului Iov - cuvânt și predică -, zugrăvind ele momentele importante din taina răscumpărării neamului omenesc. Despre o astfel de rânduială a lecturii din Mănăstirea „Înălțarea Sfintei Cruci” din perioada Sfințelor Păresimi, dar și după această vreme, mărturisește până în timpurile noastre manuscrisul *Scara* Sfântului Ioan Sinaitul, din vremea Preacuviosului Iov, dar și un alt manuscris ce a aparținut Preacuviosului Iov, descoperit în anul 1882, în care era indicată cu precizie citirea în mănăstire înainte și după sâmbăta lui Lazăr.

Rânduind cele privitoare la înalta viețuire monahală din afară și lucrând cu multă stăruință și osârdie la înălțarea duhovnicească a obștii, neistovitul și sfântul nevoitor, egumenul Iov, nu s-a oprit doar la aceasta. Împotrivindu-se celor de alte credințe, ereticilor și catolicilor, Preacuviosului Iov i s-a deschis un nou câmp de luptă, pe care nu l-a socotit străin. Era departe de el gândul că egumenia îl obliga exclusiv la grija treburilor mănăstirești. Deși a socotit-o pe aceasta ca prima lui îndatorire, a socotit însă tot ca pe o datorie a sa să ia aminte și la cei din afara mănăstirii, la învățătura prin cuvânt, atât

de importantă în acele vremuri. De aceea el s-a străduit să răspundă prin predici catolicismului, învățaturii greșite despre săvârșirea Tainei Euharistiei, și să apere cu argumente solide întrebuintarea pâinii dospite în această Taină. Încă și mai mari strădanii a depus Precuviosul Iov împotriva prozelitismului protestant, străduindu-se să-i ferească pe ortodocși de acesta.

Rodnica lucrare a Precuviosului egumen Iov la Mănăstirea „Înălțarea Sfintei Cruci” a făcut ca aceasta să devină mai cunoscută decât celelalte mănăstiri din Dubne, aducându-i egumenului mare cinstire. Cnejii ortodocși, domnitorii și poporul din diferite locuri veneau la Mănăstirea Dubne mai cu seamă pentru fericitul ei egumen, „pentru tăria lui, pentru cinstea și slava sa” după cum grăiește biograful vieții sale.

Însă slava deșartă a acestei lumi a început să-l tulbure pe smeritul și sfântul nevoitor, căci el nu căuta slava de la oameni, ci dorea să aibă mărturia trudelor și nevoițelor sale doar de la Dumnezeu, Cel ce vede totul întru ascuns. În același timp, sufletul său însetat după desăvârșire îl îndemna pe Iov către însingurare, către viața pustnicească. El ar fi dorit să se nevoiască nu ca întâistător, ci ca simplu monah. La aceasta se vor adăuga și nemulțumirea și oarecare conflicte neplăcute cu cneazul Constantin Constantinovici de Dubne și Ostrog care, deși îl stima pe precuviosul, totuși nu întotdeauna lua aminte la sfaturile sale. Ca urmare a unei astfel de stări de lucruri, Precuviosul Iov, slujitor râvnitor al Mănăstirii „Înălțarea Sfintei Cruci” din Dubne, pe care a ridicat-o mai presus de alte mănăstiri din acel loc, după cum am amintit, a lăsat-o, după douăzeci de ani de egumenie, și s-a însingurat în munții Poceaevului, în mănăstirea care este cunoscută acum sub numele de Lavra Poceaev [Lavra Poceaev se află în provincia Volînia, Ucraina, la 50 km nord de orașul Ternopil].

Precuviosul Iov a sosit acolo chiar în vremea în care mănăstirea din munții Poceaevului începea să fie pusă în bună rânduială, după mutarea în acel loc, din casa evlavioasei stăpâne a Poceaevului, a icoanei făcătoare de minuni a Maicii Domnului. În

mănăstire nu se afla încă un întâistătător. Monahii de la Poceaev, bucuroși din cale-afară de sosirea preacuviosului, l-au rugat cu stăruință ca să primească să le fie egumen. Însă nu pentru aceasta venise Iov la Poceaev. El dorea un loc pentru nevoințe aspre, fiind atras de munții Poceaevului. Spre deosebire de zbuciumul orășenesc de mai înainte, acest loc pustiu era pe atunci aproape necunoscut și lumea nu aflase de icoana Maicii Domnului. Preacuviosul Iov nu năzuia, deci, la egumenie în mănăstirea Poceaevului. El dorea să se nevoiască aici ca un simplu monah. Însă pentru smerenia sa nu a putut să refuze rugămințile fraților. Nădăjduia că, deși egumen în Mănăstirea Poceaev, va putea să se dedice mai multă vreme nevoințelor celor din pustie, slujind mănăstirii, să afle prilej să-și împlinească și năzuințele sufletului său. Deci, învoindu-se, a fost ales egumen. Starea în care se afla atunci noua mănăstire Poceaev cerea un monah ca Preacuviosul Iov în această treaptă, el fiind un om foarte priceput.

În acea vreme, acolo, în locul în care se nevoiseră pustnicii, abia începuse să se înalte mănăstirea. Preacuviosul, mai înainte de orice lucru, s-a ostenit să zidească biserică din piatră în locul celei din lemn, înălțată de monahii de odinioară ai Poceaevului în apropierea unor stânci, prin milostivirea jertfitorilor, aflată acum în degradare. Îngrijindu-se de mijloacele necesare traiului, pentru întărirea și susținerea mănăstirii, el a făcut mai multe demersuri spre obținerea de pământuri și bunuri. În afară de aceasta, s-a străduit să facă în mănăstire și puțuri de apă, heleștee, grădini, livezi etc. La toate aceste lucrări, cu deosebită însuflețire și dragoste, a participat el însuși. Cu propriile sale mâini a sădit pomi fructiferi, i-a altoit și i-a săpat împrejur. Grădinile acestea există până în vremea noastră în jurul Lavrei Poceaevului. Chiar el a săpat un heleșteu și l-a înconjurat cu diguri. Acest heleșteu există, de asemenea, și acum, lângă ograda Mănăstirii Poceaev. Toate aceste ocupații, ca de pildă grădinăritul, amintesc limpede despre rosturile Bisericii lui Dumnezeu pe pământ și despre multe împrejurări ale mântuirii noastre (Facerea 9, 8-18; Psalmi 79, 9-18; Isaia 5; Ioan 18, 1), care oglindesc limpede adevăruri evanghelice, binecuvântata viață întru Hristos (Ioan 15) ori faptele cele bune aducătoare de roadă -

fiind pentru Preacuviosul Iov îndeletniciri dragi lui. Acestea, alături de cele legate de buna rânduire a mănăstirii, l-au asemănat multor nevoitori ai lui Hristos din vechime.

Chiar la începutul strădaniei Preacuviosului Iov, de a rânduiri cele legate de zidirea și stabilirea bunei rânduiri în Poceaev, mănăstirea aceasta a fost lovită însă de năpaste. După moartea blagocestivei stăpâne a Poceaevului, Ana Goiski, cea care încredințase mănăstirii spre păstrare icoana făcătoare de minuni a Maicii Domnului, toată stăpânirea ei și însăși Mănăstirea Poceaev au rămas ca moștenire castelanului de Belz, voievodul Andrei Ferlei. Acesta, fiind de credință luterană, ura Poceaevul și pe monahii care viețuiau acolo. De aceea s-a străduit să ia toate măsurile prin care să le aducă strâmtorări: a luat pământurile donate mănăstirii de către familia Goiski, le-a interzis monahilor să ia apă pentru mănăstire, pe când nu exista încă fântână în acel loc; nu a mai îngăduit pelerinilor să se închine la icoana Maicii Domnului și chiar hulea pe față această icoană făcătoare de minuni.

În cele din urmă, dorind să nimicească cu desăvârșire Mănăstirea Poceaev, el s-a gândit să ia de la monahi icoana, considerând că aceștia, lipsiți de ea, nu vor mai rămâne în acel loc, ci se vor răspândi care încotro. În anul 1623, pe data de 19 iunie, el a trimis la mănăstirea Poceaev pe sluga lui, Grigorie Kozenski, cu soldați luterani înarmați, având poruncă să o prade pe aceasta. Grigorie, intrând în mănăstire, s-a îndreptat către biserica Maicii Domnului, răpind icoana ei cea făcătoare de minuni și împreună cu ea toate podoabele bisericești pe care le-a găsit în lăcaș: vase sfinte, odăjdii, aur, argint, pietre prețioase și toate icoanele de argint - prinoase ale acestei biserici, pe care le aduseseră cei care fuseseră vindecați de diferite boli, după rugăciuni la icoana făcătoare de minuni a Maicii Domnului. Răpind toate comorile mănăstirii, Grigorie a dus împreună cu acestea icoana Maicii Domnului în orașelul Kozin, la porunca lui Andrei Ferlei. Ferlei s-a bucurat nespus de mult de această faptă nelegiuită și, necunoscând ce să facă cu odoarele profanate, s-a hotărât pentru următoarea faptă netrebnică: a chemat pe soția sa, a

îmbrăcat-o pe ea în odăjdii sfinte și i-a așezat în mâini Sfântul Potir, iar aceasta, într-o mare adunare de oaspeți, a hulit pe Maica Domnului și icoana ei cea sfântă.

Monahii Mănăstirii Poceaev împreună cu egumenul lor, Iov, au fost nespuse de întristați din pricina faptei hulitoare a moștenitorului familiei Goiski - Ferlei. Osteneala lui Iov și toate strădaniile pe care începuse să le depună spre buna orânduire a nou ziditei mănăstiri de la Poceaev erau gata să se surpe, lipsindu-l de orice mângâiere pe preacuviosul truditor. Oricâte demersuri au făcut monahii împreună cu egumenul spre a fi redată mănăstirii icoana răpită, nu au avut nici-o izbândă. Cunoscând cu câtă bucurie răutăcioasă a primit Ferlei icoana Maicii Domnului de la răpitori, care mărturisise că niciodată nu o va înapoia pe ea mănăstirii, monahii s-au rugat ca măcar să le înapoieze celelalte lucruri furate, adică sfintele vase și odăjdiile; însă nici pe ele nu le-au dobândit de la iubitorul de argint Ferlei.

Atunci, însăși Stăpâna a venit în ajutorul Preacuviosului egumen Iov de la Poceaev și a obștii lui. Pentru a fi redade monahilor ocrotiți de ea lucrurile furate, a îngăduit ca soția lui Ferlei să cadă într-o boală grea, care nu a încetat nicicum până ce icoana făcătoare de minuni nu a fost înapoiată Mănăstirii Poceaev; obiectele și celelalte odoare bisericești, de asemenea, fiind redade părinților.

Prisosul de obiecte și de odoare nu putea să ajute însă la bunăstarea materială a mănăstirii. În împrejurimi, dinspre părțile tătarăști, s-au abătut și războaiele cu Bogdan Hmelnițki, iar pelerinii veneau tot mai rar la mănăstire ca să se închine la icoană. Obștea sărăcise; mulți monahi de la Poceaev s-au îndreptat atunci către alte mănăstiri. Însă preacuviosul egumen, plin de credință, nu a părăsit nicidecum munții Poceaevului. Nădăjduind în ajutorul Înaltei Ocrotitoare, cu multă osârdie, uneori peste puterile sale, ca și mai înainte, se străduia să înalțe mănăstirea. Iar nădejdea nu l-a făcut de rușine pe preacuviosul. Minunile, pe care icoana a început să le reverse asupra tuturor acelor care veneau către ea după nefericitele întâmplări din acele locuri, au atras în mănăstire iarăși

pelerinii și împreună cu aceștia au început să vină aici și oameni înstăriți. Mănăstirea Poceaev a înflorit din nou. Mulți creștini evlavioși observau ostenele și grija părintelui Iov față de mănăstire și o ajutau să-și revină și să devină din ce în ce mai înfloritoare. În anul 1649, vestitul și înstăritul pan, Feodor Grițevici împreună cu doamna Eva Berejețkaia de Domașevski, nutrind mare evlavie către icoana făcătoare de minuni a Maicii Domnului de la Poceaev, au înălțat în mănăstire o mare biserică din piatră în cinstea Sfintei Treimi, împodobind-o cu multă strălucire.

Grija Preacuviosului Iov pentru buna rânduială a mănăstirii nu l-a împiedicat, cum crezuse dintru început, să se nevoiască pustnicește. Deși nu era înaintat în vârstă, pe când era nevoitor în Mănăstirea „Schimbarea la Față” din Ugornițki, preacuviosul uimea pe cei împreună slujitori cu el, trăind „precum un înger” în mijlocul obștii, „fiind tuturor spre rușinare și folos”. Ce s-ar putea spune însă despre nevoințele lui de aici, când deja înaintase în nevoințele pustnicești? Preacuviosul Iov, care-și alesese câteva chipuri aspre de nevoiță pustnicească, a rămas credincios acestora și acum.

Și în Mănăstirea Poceaev, ca și mai înainte în Mănăstirea „Schimbarea la Față” din Ugornițki, el urma întru totul pilda „învățătorului pustniciei”, Preacuviosul Sava cel Sfințit. Iată o pildă din viața acestui părinte:

„Părintele nostru Sava” - se spune în viața Sfântului Sava cel Sfințit - „fiind deja în al treizecilea an al vieții, neluând aminte la sine și întrecând pe toți cei înaintați în vârstă din chinovie în asprime, priveghere, nerăutate, smerenie și ascultare, a cerut lui avva Longhin ca să îi îngăduie să trăiască într-o peșteră ce se afla în afara mănăstirii, spre miazăzi. Avva Longhin, văzând purtarea lui deosebită, statornicia și curăția faptelor sale, râvna și osârdia la rugăciune, a făcut cunoscută dorința lui marelui Eftimie, care a spus: «Nu-l împiedica pe el să se nevoiască după cum voiește!», și astfel Longhin i-a îngăduit părintelui Sava să trăiască în peștera de la miazăzi vreme de cinci zile pe săptămână. Părintele Sava, primind o astfel de îngăduință, a petrecut cinci ani în următorul chip:

duminică seara ieșea din chinovie cu un braț mare de ramuri de finic, care să-i ajungă pentru rucodelia (muncă, manufactură, lucru de mână) lui din timpul săptămânii. În peșteră rămânea cinci zile, neprimind nici un fel de hrană, iar sâmbăta dimineața se întorcea în chinovie și aducea cu sine lucrul mâinilor sale din cele cinci zile - cincizeci de coșuri bine lucrate”.

În același chip se nevoia în Mănăstirea Poceaev și egumenul acesteia, Iov.

Despre acestea, Dositei scrie:

„Ce-ar fi de spus despre rugăciunile și nevoințele lui din timpul nopții, pe care le săvârșea cu multe metanii? În peștera în care se nevoia el, până astăzi au rămas urmele metaniilor sale. Adesea, retrăgându-se în această peșteră, câteodată și câte trei zile, iar alteori timp de o săptămână întreagă, se nevoia în rugăciune și post, cu mulțime de lacrimi de umilință ce se nășteau din inima lui curată, rugându-se mai cu seamă pentru vremuri de pace și pentru mântuirea lumii”.

Se asemana într-o nevointă nu doar chipului Preacuviosului Sava, ci și celor asemenea acestuia: Petru Athonitul, Preacuviosul Antonie de la Pecerska. Preacuviosul Iov, după pilda iubitorilor de isihie de odinioară, era într-atât de tăcut, încât cu greu puteai să mai auzi de la el altceva, în afară de rugăciunea care neîncetat izvora din gura sa: „Doamne Iisuse Hristoase, Fiul lui Dumnezeu, miluiește-mă!”.

Fericitul Teodoret grăiește: „Semnele liniștirii celei mântuitoare sunt: mintea netulburată, dorirea de Dumnezeu, neîncetata pomenire a morții și a muncilor celor veșnice, rugăciunea neîmprăștiată, mulțimea închinăciunilor până la pământ, neconținută pomenire a lui Dumnezeu, omorârea poftelor trupesti, a nu mai trăi pentru lume, a nu face pe plac pântecelui, aplecarea către citiri și psalmodieri, mulțimea lacrimilor, lepădarea multei vorbiri, tăcerea adâncă, privegherea neîncetată. Cine are toate acestea, acela într-adevăr se liniștește pentru Dumnezeu”.

Pe acestea toate s-a străduit să le întruchipeze în viața sa Preacuviosul Iov. În afară de post, neîncetată rugăciune, metanii, lacrimi și tăcere, iubirea de frați, smerenia adâncă, ascultarea, blândețea și milosârdia alcătuiau virtuțile deosebite ale fericitului. Din pricina neîncetatei nevoițe și osteneli trupești, Preacuviosul Iov era istovit, iar trupul lui, dar mai cu seamă picioarele, îi erau pline de răni, încât el putea să spună împreună cu Apostolul: „Eu port în trupul meu semnele Domnului Iisus!” (Galateni 6, 17)

Aspru și fără cruțare față de sine însuși, Preacuviosul Iov, având multă iubire pentru aproapele, era îngăduitor cu neputințele altora și întru totul lipsit de răutate. Iată o pildă a nerăutății sale:

Odată, în miez de noapte, trecând pe lângă hambare, a văzut un om ce fura din grâul mănăstirii. Atât de repede a ajuns lângă hoț, încât acesta nici măcar o glumă nu a mai putut să facă pe seama sacului său plin cu grâu. S-a apropiat, deci, de locul faptei, iar hoțul, cuprins de spaimă, înaintea preacuviosului, stătea înțepenit ca o stană de piatră. A căzut apoi la picioarele Preacuviosului Iov și l-a rugat ca nu cumva să povestească ceva despre fapta sa, temându-se să nu fie socotit tâlhar printre cei care mai înainte îl credeau pe el om cinstit. Starețul, lipsit de răutate, nu a vădit vina aceluia nimănui, și chiar el însuși, cu propriile mâini, l-a ajutat pe hoț să-și ridice sacul cu grâu pe umeri, dându-i astfel învățătură despre nejudicarea aproapelui, dar, totodată, și despre răpirea bunurilor ce aparțin altora, aducându-i aminte de poruncile lui Dumnezeu și de înfricoșata zi a Domnului în care el va fi nevoit să dea răspuns de fapta sa. Și astfel, cu pace l-a lăsat pe el să plece. Să amintim că și această ultimă faptă a Preacuviosului Iov nu este necunoscută în istoria nevoițelor pustnicilor de odinioară, și că, prin urmare, în cazul dat, preacuviosul s-a arătat un minunat urmaș al nevoitorilor celor din vechime.

Despre avva Macarie se povestește că într-o zi, plecând în Egipt, a aflat la întoarcere pe un om împreună cu asinul său, prădându-i chilia. Macarie, precum un străin, a adăstat la poartă păzind animalul și, după multă așteptare, l-a lăsat pe tâlhar să plece

nestingherit, spunându-și: „...Nu putem să scoatem ceva afară... din lumea aceasta (1 Timotei 6, 7). Domnul a dat, Domnul a luat (Iov 1, 21). Slavă lui Dumnezeu pentru toate!”.

Iată și o altă pildă din Pateric: „Au venit odată tâlharii la chilia unui oarecare stareț și i-au spus: «Am venit să-ți luăm toate câte ai în chilia ta!». Iar acesta le-a spus: «Tot ceea ce vă e de folos, fiilor, e al vostru!». Și, după ce ei au luat cele aflate în chilie, au dat să plece. Au uitat însă o mică pungă cu monede care era tănuită într-un loc ascuns din chilie. Luându-o pe aceasta, starețul, alergând în urma lor, a început să strige: «Fiilor! Luați și ceea ce ați uitat în chilie!». Minunându-se de o asemenea nevinovăție a starețului, tâlharii i-au întors toate câte luaseră din chilia lui; apoi, căindu-se, grăiau unii către alții: «Acesta cu adevărat este omul lui Dumnezeu!»”.

Astfel, după asemănarea sfinților nevoitori ai lui Hristos de odinioară, s-a nevoit și Preacuviosul Iov al Poceaevului. Mulțimea nevoințelor sale, după cum observă cel ce a scris viața lui, „poate întrece chiar mulțimea nenumărată a stelelor de pe bolta cerească, ele fiind cunoscute doar lui Dumnezeu, Care privește în taină cele mai ascunse cotloane ale inimii omenești”.

În mijlocul grijilor bunei rânduiri a Mănăstirii Poceaevului și a nevoințelor pustnicești, Preacuviosul Iov a aflat vreme și pentru luminarea duhovnicească a credincioșilor. Ce e drept, biograful vieții preacuviosului nu vorbește despre faptul că, la Mănăstirea Poceaev, Iov s-a îndeletnicit cu scrierea de cărți bisericești, ca pe vremea când era egumen al Mănăstirii „Înălțarea Sfintei Cruci” din Dubne. Ajuns acum la bătrânețe, vârsta cu greu îi mai îngăduia să se îndeletnicească cu scrisul. Dar se adevărește totuși că, în Mănăstirea Poceaev, în timpul păstoririi lui Iov, desigur, nu fără îndrumarea lui, a fost redactată în anul 1618 cartea *Oglinda teologiei*, a lui Chiril Trankvillionov, îndreptată împotriva catolicilor.

Pe de altă parte, preacuviosul egumen al Poceaevului se va pune în slujba

întregii Biserici Ortodoxe, în momente de răscruce. Aceasta s-a întâmplat în anul 1628, când a luat parte la Sinodul ce a avut loc la Kiev. Atunci, cel lepădat de credința ortodoxă, Meletie Smotrițki, s-a lepădat de rătăcirile sale. Împreună cu cei care au luat parte la acest sobor, Iov a redactat hotărârile soborului, în care se arată că, „stând tare în credința ortodoxă, Meletie Smotrițki nu se gândește la alăturarea cu uniții și sub jurământ făgăduiește să nu se dezică de Ortodoxie, către aceasta îndeamnând întreg norodul ortodox”.

Nefiind biruit de neîncetatele sale griji privitoare la buna rânduială a mănăstirii și de asprele lui nevoițe, Preacuviosul Iov (în schimă Ioan) a ajuns la vârsta de 100 de ani și, cunoscându-și ziua morții mai înainte cu o săptămână, a adormit cu pace, fără de suferință, pe data de 28 octombrie 1651, lăsând atât Mănăstirii Poceav, cât și întregului ținut Volînia, amintirea neîncetatei lui rugăciuni, neasemănatelor lui nevoițe și înaltelor sale virtuți. A adormit în singurătate, căci, către sfârșitul vieții sale, cam din 1649, simțindu-și slăbite puterile, a predat îndatoririle egumeniei părintelui Samuil (Dobreanski), continuând însă și după aceasta să se numească egumen al Poceaevului.

Trupul preacuviosului, după îngroparea sa, a rămas în pământ timp de șapte ani. După o vreme, mulți au început să observe că din mormântul său izvora lumină. Însuși sfântul, în trei rânduri, s-a arătat în vis drept-credinciosului mitropolit al Kievului, Dionisie Balaban, și l-a îndemnat să deschidă mormântul în care se aflau moaștele sale. În anul 1659, pe data de 8 august, mitropolitul Dionisie, împreună cu arhimandritul Teofan și cu obștea mănăstirii, a deschis mormântul preacuviosului, aflând întregi sfintele lui moaște. Cu deosebită cinstire, după aceasta, alături de mulțimea de norod adunată, au mutat moaștele în biserica cea mare a Dătătoarei de viață Treimi, așezându-le în pronaos.

Din acel timp, moaștele Preacuviosului Iov au început să izvorască nenumărate vindecări. Cea mai cunoscută dintre acestea s-a săvârșit cu egumenul Poceaevului, Dositei, căzut într-o boală foarte grea.

În ajunul praznicului Înălțării Sfintei Cruci a Domnului, aflându-se în mănăstire, contesa de Domașevski a auzit împreună cu slujnica sa o cântare neobișnuită răzbătând din biserică, iar prin ferestrele locașului au văzut ieșind foc. Mai întâi ele au crezut că monahii săvârșeau priveghere de toată noaptea. Slujnica Ana, trimisă să vadă despre ce este vorba, a aflat ușile bisericii deschise. Când a intrat în biserică, l-a văzut pe Preacuviosul Iov în mijlocul mai multor bărbați sfinți, săvârșind rugăciune. Atunci ea s-a înfricoșat foarte. Însă plăcutul lui Dumnezeu, întorcându-se către slujnică, i-a spus: „Nu te teme, fiică! Mergi și cheamă la mine pe egumenul mănăstirii, Dositei!”. „Zace pe patul de moarte” - i-a răspuns ea. Preacuviosul i-a dat atunci slujnicei o năframă de mătase înmuiată în mir și i-a poruncit să o ducă celui bolnav. Ana a făcut întocmai. Ajungând la ușa chiliei egumenului, l-a rugat să vină în biserică la porunca Preacuviosului Iov. Mai întâi, bolnavul a luat această chemare ca pe un vis; apoi, făcându-și semnul Sfintei Cruci, a luat de la Ana năframa de mătase trimisă de preacuviosul, a așezat-o peste el și, simțindu-se îndată întărit, s-a ridicat din pat și a pornit spre biserică. Ecclesiarhul, pregătindu-se de începutul Utreniei, s-a mirat văzându-l pe acesta, căci în ajun îl știa pe patul de moarte. „Cum vine una ca asta, părinte?”, a întrebat el pe egumen. „Părintele nostru Iov s-a rugat pentru noi și mi-a trimis vindecare!”, a răspuns egumenul.

Vindecări la moaștele Preacuviosului Iov au avut loc și în timpuri mai apropiate de zilele noastre.

Să vorbim despre o vindecare întâmplată în anul 1833! În acel an, pe data de 28 mai, a venit la Poceaev din gubernia Orenburg, ținutul Menzelinski, satul Makarievski, o țărancă, fecioara Matriona Șliugova, în vârstă de 28 de ani. După spusele ei, de trei ani de zile suferea de dureri de cap și de inimă. Când o apucau durerile, în lăuntrul său apărea o mare scârbă față de cele sfinte. Dacă se afla în biserică, întotdeauna simțea aceasta la citirea Apostolului, a Sfintei Evanghelii ori la cântarea Heruvicului, în timpul cădirilor. Mai întâi o apucau frigurile, iar apoi, dintr-o dată, simțea o căldură neobișnuită în tot

trupul. Începea apoi o neliniște, urmată de un tremurat al mădurelor, însoțit deseori de urlete strașnice.

În anul 1832, Matrona a mers să se roage la Voronej, apoi la Kiev. În acest oraș ea a avut un vis: a văzut un stareț înfrumusețat de cărunțeți, care ședea alături de o femeie în haine albe; amândoi au îndemnat-o să meargă la icoana Maicii Domnului, spunându-i: „Vei întâlni un egumen. Acolo îți va da să bei agheasmă și te va stropi el cu agheasmă de la Maica Domnului. Te vei vindeca!”. Aceste cuvinte i-au fost repetate de trei ori Matronei, ținându-le ea foarte bine minte.

După aceasta, auzind că la Lavra Poceaev, după rugăciuni la icoana făcătoare de minuni a Maicii Domnului și la moaștele Preacuviosului Iov care se află acolo întregi, bolnavii primesc vindecări, Matrona a pornit spre acel loc. La început și aici în timpul citirilor și al cântărilor din biserică i s-au repetat crizele de mai înainte, împiedicând-o să se împărtășească cu Sfintele Taine, lucru pentru care se pregătise. În primele trei zile ale lui iunie, de câteva ori s-au săvârșit pentru bolnavă, la moaștele Preacuviosului Iov, rugăciuni către preacuviosul și Sfânta mare muceniță Varvara, cădiri și stropiri cu agheasmă. După îndelungi chinuri, multe lacrimi și împotriviri față de cei care o țineau, bolnava a căzut în cele din urmă într-un somn adânc, după care s-a trezit, simțind în întreg corpul său tămăduire și având o stare de nespusă bucurie. În timpul Vecerniei, pe data de 3 iunie, Matrona a intrat în biserica mare a mănăstirii. Aici a aflat o schimbare deosebită a stării ei de sănătate. A devenit dintr-o dată liniștită. Plină de evlavie, a putut să se roage lui Dumnezeu, să se apropie de icoana făcătoare de minuni a Maicii Domnului, să asculte cele ce se citeau în biserică. Ziua următoare fiind duminică, ea s-a împărtășit cu Sfintele Taine. S-a simțit după aceasta pe deplin vindecată, atât cu mintea, cât și cu trupul. Mulțumind Maicii Domnului și plăcutului lui Dumnezeu Iov pentru darul tămăduirii ei, s-a întors bucuroasă în satul său (Gora Poceaevskaia, Slava Maicii Domnului, III, 2, pag. 111-115; Pelerinul, anul 1833, noiembrie).

Cu mult timp înainte, Preacuviosul Iov prorocise că Mănăstirea Poceaev va întâmpina multe necazuri. Un eveniment important, niciodată trecut cu vederea din letopisețul mănăstirii, este următorul:

În perioada tâlhăreștii Uniații din părțile Ruteniei și Galiției, Mănăstirea Poceaev nu a rezistat împotriva uniaților și, în anul 1720, a fost luată de la dreptcredincioși, aici fiind aduși monahii uniați din ordinul basilienilor. Mănăstirea s-a aflat sub stăpânirea uniaților până în anul 1831. În acel an, monahii basilieni de la Poceaev, din pricina purtării lor rele din timpul răzvrătirii poloneze și a ațâțării poporului la răzvrătire, au fost îndepărtați din Mănăstirea Poceaev la porunca adormitului întru Domnul împărat Nicolae Pavlovici, iar mănăstirea a fost redată ortodocșilor. Primul întâistătător al Mănăstirii Poceaev, după revenirea mănăstirii în mâinile dreptcredincioșilor, a fost Preasfințitul Episcop Ambrozie al Volîniei, care a ales ca reprezentant al său pe protoiereul de Kremenețki, Grigorie Rafalski (mai apoi Înalt Preasfinția Sa Antonie, Mitropolit de Novgorod și Sankt-Petersburg).

Pe data de 13 octombrie 1833, Sfântul Sinod a înmănat hotărârea sa împăratului Nicolae Pavlovici:

1. Despre atribuirea Mănăstirii Poceaev a rangului de Lavră;
2. Despre rangul ei în rândul mănăstirilor ortodoxe din Rusia, după cele trei Lavre mai cunoscute, ca fiind cea de-a patra;
3. Sfințitul arhimandrit al Mănăstirii Poceaev să fie numit de către episcopul de Volînia.

Această hotărâre a fost întărită de înălțimea sa. După revenirea monahilor ortodocși în Mănăstirea Poceaev, moaștele Preacuviosului Iov au fost scoase din nou la

închinare. Ele se află astăzi într-o raclă de argint, prinos al unei binefăcătoare din Rusia, contesa de Orlov - Cezmenski.

Pe data de 14 septembrie 1842, moaştele au fost aşezate în noua raclă, în biserica din peşteră, chiar în locul în care fericitul nevoitor s-a ostenit în vremea vieţuirii sale pământeşti.

Pomenirea Preacuviosului Iov se face la Lavra Poceaev de trei ori pe an: 19 mai - în ziua pomenirii multpătimitorului Iov; 10 septembrie - în ziua aflării cinstitelor moaşte ale Preacuviosului Iov; 10 noiembrie - în ziua lui de pomenire (datele sunt indicate după calendarul îndreptat).

Şi în zilele noastre, cinstitele moaşte izvorăsc din belşug minuni spre slava lui Dumnezeu, Celui în Treime mărit, Căruia fie slava, cinstea şi închinăciunea, Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor!

Învățăturile Preacuviosului și de Dumnezeu purtătorului părintelui nostru Iov, egumenul și făcătorul de minuni de la Poceaev

Predică la Duminica Intrării Domnului în Ierusalim

Aceia dintre preaînțelepții robi ai lui Iisus Hristos, care se bucură de cinstirea Stăpânului, să asculte Evanghelia de astăzi. Iar Evanghelia de astăzi, preaiubiților, ne vorbește despre Stăpânul nostru, Căruia surorile lui Lazăr Îi pregăteau cină, la care una dintre ele, Maria, dându-I cinstire deosebită, I-a uns picioarele cu mir scump. Și cu ce răspuns a îngrădit El gura lui Iuda, care certa pe femeie pentru această faptă plăcută lui Dumnezeu; despre cei ce au fost învredniciți de El să-L întâmpine sărbătorește, când poporul I-a adus în dar ramuri de finic și cu glasuri neîncetate I-au strigat: „Osana!”; cum și Hristos, împlinind cele proorocite despre El, și Însuși în taină cunoscând că acestea sunt neamurile cele neînțelepte ce urmau a fi supuse, a șezut pe asin și a intrat în acest chip în Ierusalim. Evanghelia de astăzi ne arată și sfatul pe care îl puseseră la cale pentru Lazăr preoții cei mai de seamă. Și s-au sfătuit arhieriei - se spune - ca și pe Lazăr să-l omoare (Ioan 12, 10).

Iar acum să luăm aminte la cuvintele Evangheliei, care ne arată întocmai toate cele spuse. Căci iudeii aveau obiceiul, mai înainte de a prăznui Paștele în a douăzecea zi a lunii, să-l înceapă pe el cu a 14-a zi a lunii, iar într-a 19-a zi a aceleiași luni foloseau ceva mai multă hrană decât în mod obișnuit, fiind un praznic de seamă (Ieșirea 12, 18).

De aceea, Domnul, urmând aceste obiceiuri de praznic și nevrând să încalce

Legea, a cinat El Însuși cu prietenii Săi, arătând cele două Paști... Care Paști? Este vădit, cel legiut; căci încă nu se adusese adevăratul Paști, care este Însuși Hristos, ce Se aduce pentru noi ca jertfă. *Căci Paștile nostru, Hristos, S-a jertfit pentru noi* (1 Corinteni 5, 7).

Și de unde a venit El? Din pustie, după învierea din morți a lui Lazăr, căci doreau ca pe El să-L omoare cu pietre, și atunci El S-a retras în pustie, nedorind să se piardă ei. Apoi Evanghelistul, arătându-ne nouă că Betania era patria lui Lazăr, adaugă: *unde se afla Lazăr* (Ioan 12, 1). De aceea el (Ioan), în trecere, pomenește de minunea cu Lazăr; *acela pe care îl învinse din morți* (Ioan 12, 1).

Mai întâi, se povestește cu învăluire: *Și I-au făcut acolo cină* (Ioan 12, 2). Sunt limpezi cele privitoare la Lazăr, astfel că ei L-au primit pe El nu doar ca învățător plin de credință și nu doar ca prieteni ai Lui ce-L iubeau, ci și pentru faptul că El l-a înviat pe Lazăr din morți. *Și Marta le slujea* (Ioan 12, 2). Această soră a lui Lazăr întotdeauna se arată mai cu osârdie spre slujire. Iar Lazăr era unul dintre cei ce ședeau cu El la masă (Ioan 12, 2).

Evanghelistul, plin de uimire, arată că Lazăr nu în acel ceas după învierea sa s-a dat din nou pământului și gropii, ci a rămas împreună cu cei vii, și mânca și bea. Spunând aceasta, adaugă - căci Lazăr, înainte de moartea lui cea de patru zile, obișnuia să stea la cină împreună cu Iisus: *Deci Maria, luând o litră cu mir de nard curat, de mare preț, a uns picioarele lui Iisus...* (Ioan 12, 3). Când vorbește despre măsura mirului, atunci ne arată nouă cantitatea acestui mir; iar când vorbește despre *nard curat* (adevărat), arată scumpătatea acestui mir. Căci *curat* - spune el - aceasta înseamnă: neprefăcut și cel mai curat dintre toate. Eu spun însă că măsura și vrednicia mirului, după gândul femeii, trimit spre slava Mântuitorului. Căci nu prin simplitatea faptei dorea ea să arate cinste lui Hristos, ci se străduia să arate înalta Lui chemare.

Însă neînțeleapta (Marta) cum ar fi putut mai cu vrednicie să arate această cinstire, decât lăsând multe și primindu-L și ospătându-L pe El? Deci, luând măsura

mirului, I-a uns picioarele Lui. Și aceasta nu e de mirare că avea un miros plăcut, căci nardul era - se spune - *curat, de mare preț*. Și a uns picioarele lui Iisus, crezând că ea însăși se va blagoslovi măcar prin atingere. Însă marea cinste arătată vădește mai cu seamă dragostea sa pentru Hristos și faptul că ea nu socotea acest mir mai vrednic decât trupul Lui binecuvântat, căci a șters cu el doar picioarele Lui. La picioarele Lui stătea și dorea să-și atingă fruntea de tălpile Sale, însă se temea, avea mare evlavie și cutremurare. Iar aceasta o făcea ca să-I mulțumească Lui pentru truda pe care El o făcea pentru noi, și de aceea a vărsat mirul pe picioarele Lui.

Apoi se spune: *picioarele Lui... le-a șters cu părul capului ei* (Ioan 12, 3). Aceasta însemna despărțirea de Domnul; Îl ștergea cu părul său pentru ca, după cum credea ea, să-L aibă pe El în mintea ei și atunci când El va pleca: în acest fel, femeia a împlinit toată iubirea către Hristos! *Iar casa s-a umplut de mirosul mirului* (Ioan 12, 3). Deci mirul era prețios și dădea atâta bună mireasmă, încât umplea întreaga casă.

Însă dacă femeia era în acest chip, Iuda în ce fel era? *Iar Iuda Iscarioteanul, unul dintre ucenicii Lui, care avea să-L vândă, a zis...* (Ioan 12, 4). Și ce grăiește El despre aceasta vom asculta în încheierea cuvântului, iar acum este vremea să ne întoarcem luarea-aminte la faptul că nimic nu aduce folos, nici dacă ai fi ucenic al lui Iisus Hristos, când ești plin de zavistie. Căci cel ce vorbea acestea era unul dintre ucenicii lui Hristos. El nu doar osândește fapta cea plină de vrednicie și de dragoste a femeii, ci și plănuia cum să-L vândă pe Învățător celor fărădelege.

Ceea ce îl deosebește pe el de ceilalți ucenici este faptul că acesta se numea Iuda lui Simon - căci era și un alt Iuda după nume, însă nu se numea al lui Simon - și că el după neam era iscariotean, chemat după patria sa; și adaugă: *avea să-L vândă* (Ioan 12, 4). Vezi oare ce rău este pentru tine zavistia? Dar să luăm aminte la ce spune el! Deși nu spune nimic părut rău, din mintea lui cea decăzută înțelegem însă aceea ce n-ar vădi pe ucenic, pentru ca noi nici să nu ne mai aducem aminte de asemenea cuvinte: *Pentru ce nu*

s-a vândut mirul acesta cu trei sute de dinari și să-i fi dat săracilor? (Ioan 12, 5). O!, nehibzuită oprire! O!, urătoare de Hristos dorire! Se cuvine nouă să ne mirăm de credință, se cuvine nouă să înmulțim cinstea Învățătorului; însă el cu necuviință o judecă pe femeie, și măsoară mirul și îl socotește pentru săraci pe acela.

Pentru ce se risipește în zadar atâta mir? Pentru ce nu se vinde acesta cu un preț mare? Pentru ce din acest preț nu se dă săracilor? Dar aceasta el o vorbea nu arătând grijă pentru săraci, ci din pricina patimii și a lăcomiei sale pentru averi, după cum însuși Evanghelistul o arată, spunând: *Dar el a zis aceasta nu pentru că îi era grijă de săraci, ci pentru că era fur și, având punga, lua din ce se punea în ea* (Ioan 12, 6). Să ne învoim și cu îndrăzneala lui lacomă privitoare la săraci: căci nu pentru aceasta vorbea, că s-ar fi îngrijit de săraci, ci pentru că, având pungă la cingătoare, fura de acolo. Sub numele pungii să înțelegi locul în care se punea ceea ce da cineva.

Cât despre Iisus? El nu demască pe acesta, dorind să-l rușineze pe el doar îndelunga răbdare și să-l întoarcă multa smerenie. Mântuitorul vădește însă și osârdia femeii și împreună cu aceasta descrie și însemnătatea acestei osârdii; căci evanghelistul adaugă ce spune Iisus: *Las-o, că pentru ziua îngropării Mele l-a păstrat!* (Ioan 12, 7). Iată, aici El nu doar grăiește despre femeie, ci pomenește de Iuda, despre vânzarea plănuită de el și de faptul că El merge ca să pătimească. *Pentru ce anume atunci slăbești credința femeii? Nu o tulbura pe ea! Căci, atunci când Eu voi merge la moarte, voi nu mai puteți să faceți aceasta, pentru că nu veți mai avea prilejul; lăsați să facă ea aceasta fără supărare!*

Apoi, pentru că el nu cugeta să poarte grijă de săraci, Mântuitorul a arătat-o când a spus: *Că pe săraci totdeauna îi aveți cu voi, dar pe Mine nu Mă aveți totdeauna* (Ioan 12, 8). Ceea ce El vorbește înseamnă următorul fapt: câtă vreme Eu sunt în lume, nu se cuvine una ca aceasta - să Mă îngrijesc de milostenii, însă când Eu voi fi luat de la voi, atunci voi rămâneți liberi să vă îngrijiți de săraci.

Deci mulțime mare de iudei au aflat că este acolo și au venit nu numai pentru Iisus, ci să vadă și pe Lazăr pe care-l înviase din morți (Ioan 12, 9). Dorind să-l vadă pe Lazăr, nădăjduiau să audă de la el ceva nou și nemaivăzut, și iată, deci, că mulți veneau către Iisus. De aceea se întâmpla, și aceasta la vedere, ca mulți să fie atrași către El.

*Însă răutatea niciodată nu cunoaște tihnă. Și s-au sfătuit arhiereii ca și pe Lazăr să-l omoare. Căci, din cauza lui, mulți dintre iudei mergeau și credeau în Iisus (Ioan 12, 10-11). O!, ucigașe și nesocotite planuri ale lor! Se spune că văzând căpeteniile preoților că, din dorirea de a vedea pe Lazăr, mulți veneau către Iisus și nu se opreau doar la a-L privi, ci îmbrățișau credința în El, au socotit ca și pe Lazăr să-l omoare împreună cu Iisus. Dar privește cum Iisus, ca Dumnezeu, Se face, din această pornire a lor, nu doar unul Ce trebuie ucis, cum voiau ei, ci dă prilej ca poporul să-I aducă Lui laudă ca Dumnezeu, iar aceasta se vădește după stingerea mâniei lor care, fie spus, le-a dat acestora vreme și putință să se sfătuiască: *Mulțime multă, care venise la sărbătoare, auzind că Iisus vine în Ierusalim, au luat ramuri de finic și au ieșit întru întâmpinarea Lui (Ioan 12, 12-13).**

O!, cum să socotim planurile căpeteniilor preoților? Căci planurile se străduiau să ridice și norodul împotriva Lui, iar poporul nu cugeta să facă nici un rău lui Iisus ci, la sosirea Lui, au adus în dar finice și laudau venirea Împăratului lui Israel. Căci mulți dintre cei veniți la praznic în Ierusalim, auzind că vine Iisus, au luat ramuri de finic și L-au întâmpinat pe El, socotindu-L pe Acesta ca biruitor al morții. Căci era obiceiul de a da cinstire celui învingător. Iar Hristos biruise moartea înviind pe Lazăr din morți. Apoi se spune: *Și strigau: Osana! Binecuvântat este Cel Ce vine întru numele Domnului, Împăratul lui Israel! (Ioan 12,13)*

Ce înseamnă „Osana”? Mântuiește-ne, ori, cum cred unii, laudă și slavă; și una și cealaltă Îl propovăduiesc pe El ca Dumnezeu. Căci puterea de a mântui, precum și lauda, se cuvine să fie dată doar firii dumnezeiești. Acestea pe care ei le glăsuiau

înseamnă următoarele: *mântuiește ca Dumnezeu*; ori ceea ce alții grăiau: *Tu singur Dumnezeu lăudat, singur preaslăvit, căci Tu ai biruit moartea*. Apoi unii adăugau: *Binecuvântat este Cel Ce vine întru numele Domnului!* (Ioan 12, 13), însemnând prima Lui venire ori propovăduind cea de-a doua Sa venire.

El a îngăduit toată lauda acum ca Dumnezeu, sosit să biruiască legătura morții, având să vină iarăși întru slavă ca să judece tot neamul omenesc, ca Împărat al lui Israel, nu doar al celui în chip simțit, ci și al Israelului celui înțelegător, care limpede vede pe Dumnezeu.

Și Iisus, găsimd un asin tânăr, a șezut pe el (Ioan 12, 14), dându-ne nouă pildă că trebuie să alegem pe cele nevrednice și smerite, și împreună să facem cunoscută chemarea Lui neamurilor. Căci, socotind după Lege, aceasta (a merge un împărat călare pe un asin) era ceva de necinste. Astfel și cei dintre neamuri erau de necinste. Însă Domnul, venind la ei, nu doar conduce către Ierusalimul cel de sus, ci și împlinește proorocirea. Căci adaugă: *Nu te teme, fiica Sionului! Iată, Împăratul tău vine șezând pe mânzul asinei!* (Ioan 12, 14-15). Nu te teme Sioane, ci îndrăznește! Acest Împărat nu este asemenea celor care au fost înainte, nedrept, lacom, ci blând și smerit. Căci El sosește nu ca un voievod ci după poruncă se va trage la sorți, cum este spus. Asină, pentru că asemenea oameni dintre neamuri, după necinstea neînvățăturii, sunt fără rânduială și nu au primit învățătură. Căci proorocirile săvârșite astăzi prin Hristos s-au împlinit în cele din urmă. Acestea însă - cele proorocite de Zaharia, privitoare la Iisus Hristos - nu le-au înțeles ucenicii Lui la început (Ioan 12, 16): că El Se numește Împărat al Sionului și că El Se va arăta întru slavă în Ierusalim. Căci înțelepciunea, oricât se ascundea de ei, deoarece se sminteau mult de El văzând pătimirea Lui și împrejurările cele rele fără de număr, când S-a preaslăvit Iisus, atunci și-au adus aminte că acestea I le-au făcut Lui (12, 16). Atunci, la vedere, ei nu înțelegeau când El Se pregătea de răstignire. Însă când El S-a proslăvit prin Înviere și S-a arătat lor ca Dumnezeu adevărat, pentru că Duhul Sfânt le-a amintit lor,

au înțeles că acestea au fost scrise pentru El, toate câte ei au făcut Lui, pentru ca nimic din cele proorocite despre El să nu rămână neîmplinit.

Apoi evanghelistul Ioan ne descoperă și pricina pentru care mulțime de norod s-a grăbit să-L întâmpine pe Iisus, căci adaugă: *Deci da mărturie mulțimea care era cu El, când ...pe Lazăr din mormânt l-a înviat din morți* (Ioan 12, 17). Curgere mare de norod aduceau cei ce erau cu Iisus, de când El îl înviase pe Lazăr din mormânt. După adevăr ei mărturiseau că, toate cele petrecute, trimiteau spre Iisus. De aceea este scris: *L-a și întâmpinat mulțimea, pentru că auzise că El a făcut minunea aceasta* (Ioan 12, 18); aceasta este pricina curgerii de norod la auzul că Iisus l-a înviat pe Lazăr dintre cei morți. Căci este vădit că a învia a patra zi din mormânt este în puterea Celui Unic Stăpânitor a toate și Atotputernic.

Însă tu ia aminte de unde are norodul înțelepciune! Căci el (poporul), văzând pe Lazăr înviat din morți, nu a ascuns minunea, ci a arătat-o tuturor, mărturisind și propovăduind adevărul. Și iarăși, auzind de mărturisire, (poporul) nu a rămas acasă din lenevire, ci în același ceas a alergat către Iisus, ca și pe Lazăr să-l vadă, dar și să îmbrățișeze pe Însuși Iisus, și cu inimă curată să-L laude și să-L cinstească pe El ca pe un binefăcător al tuturor.

Deci să fim și noi, preaiubiților, asemenea lor: să nu ascundem minunile lui Dumnezeu, ci să vestim despre ele tuturor! Nu cu lenevie să grăim despre ele, căci singuri ne vom osândi, ci să îndrăznim pe cale, necruțând truda, aducând în dar pe Binefăcătorul tuturor, să mergem în întâmpinarea Lui, pășind fără tăgadă. Acestea aducem noi în dar lui Iisus Hristos, acestea facem noi Lui, privind nu la pământ, ci năzuind către înălțimile cerului. Acolo să ne îndreptăm toată mintea noastră. Cetatea noastră este în ceruri (Filipeni 3, 20). Și iarăși: *Cugetați cele de sus!* (Coloseni 3, 2). Ce ne poruncește nouă aceasta? Pavel, marele propovăduitor al adevărului, a grăit: Lui să ne supunem și noi, și nu ne vom împiedica de nimic pământesc, ci vom merge cu toții la cer.

Deci, aflându-ne cu trupul pe pământ, să năzuim spre înalt. Și îndreptând acolo sufletul nostru, precum ramurile de finic să ne îndreptăm, întru slava Dumnezeului nostru Care ne-a zidit. Căci Lui i se cuvine cinstea și închinăciunea acum și pururea și în vecii vecilor! Amin!

Despre lepădarea de lume și despre desăvârșirea cea duhovnicească

Pe acestea în chip deosebit le vădește dumnezeiescul Ioan Gură de Aur, spunând: *Nu judecați*, spune Domnul, *ca să nu fiți judecați!* (Matei 7, 1). Dar mulți din neînțelepții mireni sunt atrași să facă una ca aceasta fără nici-o socotință. Căci dacă ei văd că monahul are o haină de prisos, în acel ceas îi arată lui stăpâneasca lege privitoare la faptul că nu trebuie să ai două haine (Matei 10, 10). Mereu, fără de număr poftind și lăcomind...

Și dacă văd că monahul primește hrană sărăcăcioasă, se arată încă aprigi clevetitori, ei înșiși în fiecare zi dedându-se la mâncăruri și băuturi; și nu înțeleg propria lor stare vrednică de plâns, că prin aceste păcate ei își adună de aici mare vâlvătaie de foc peste capetele lor și se lipsesc pe sine de orice îndreptățire și iertare.

Însă, legea lui Hristos și învățătura lăsată de El apostolilor nu este numai pentru monahi, ci și pentru mireni, căci după cum grăiește Sfântul Pavel:

privegheați întru toată răbdarea, rugându-vă, și grija de trup să nu o faceți spre poftă! (Romani 13, 14); iar aceasta mărturisește că nu doar monahii trebuie să țină Scripturile și să petreacă în pace întru viața pustnicească, ci și toți aceia care trăiesc în orașe și în sate alături de soțiile și copiii lor. Căci de ce s-ar cuveni mireanului să aibă ceva mai mult decât monahul, în afară doar de conviețuirea cu soția sa?

Căci întru aceasta (conviețuirea cu soția) abia el de are iertare; însă în rest - în orice altceva - nu, căci asemenea monahului, întru toate îi este poruncit să facă și el și în tot lucrul nu îi este îngăduit să încalce poruncile.

Despre Cain și Abel, despre zavistie și răutate

Cain, mai înainte de a ucide pe fratele său, știa că uciderea de frate este păcat. Iar despre faptul că el știa că este păcat, ascultă ce se spune (Facerea 4, 8): Pentru ce tragi pe fratele tău din pământul părintesc și-l duci pe el în câmp? Pentru ce îl duci în loc pustiu? Pentru ce îl lași fără de apărare? Pentru ce îl îndepărtezi de privirea părintească? Pentru ce ascunzi fapta ta cea urâtă, dacă nu te temi de păcat? Pentru ce, și după săvârșirea uciderii, când te întreabă pe tine Dumnezeu, te mâinii și dai mărturie mincinoasă? Căci atunci când Dumnezeu a întrebat: *Unde este Abel, fratele tău?*, tu spui: *Dar oare eu sunt păzitorul fratelui meu?* (Facerea 4, 9).

De aici se vede că a săvârșit Cain uciderea cu conștiința limpede că aceasta

este păcat. În acest chip, încă înainte de săvârșire a cunoscut deci că uciderea este un păcat și, încă mai limpede, a cunoscut după aceea când s-a supus pedepsei și a auzit: *Zbuciumat și fugar vei fi tu pe pământ!* (Facerea 4, 12), precum și tatăl său (Adam). Noi, cu toții, cunoaștem răul mai înainte de săvârșirea lui, însă și mai limpede după săvârșire, dar încă foarte limpede atunci când răbdăm pedeapsa. Astfel și Cain a cunoscut mai înainte că uciderea de frate este o răutate, însă după aceea și mai limpede a cunoscut aceasta din pedeapsă.

Cain a ucis pe fratele său, Abel, din pizmă, căci uciderea a fost urmarea pizmei; și l-a ucis pe el luându-l cu sine la câmp. Însă ce a grăit Dumnezeu lui, Care pe toate le vede în ascuns? *Unde este Abel, fratele tău?* Acela, Care pe toate le cunoaște, l-a întrebat nu după cele nevăzute, ci ca să aducă pe ucigaș la pocăință, spunând: *Unde este Abel, fratele tău?* Însă el a răspuns: *Nu știu! Oare eu sunt păzitorul fratelui meu?*

Lasă asta, tu nu ești păzitor; atunci de ce l-ai ucis? Însă recunoști acum și că nu ai fost păzitorul fratelui. Tu ai fi fost dator să-l și păzești pe el.

Dar ce i-a mai spus Dumnezeu lui? *Glasul sângelui fratelui tău strigă către Mine din pământ.* În acel ceas, l-a vădit pe el și i-a rânduit lui pedeapsă nu numai pentru ucidere, cât și pentru nepocăință; **pentru că Dumnezeu urăște nu doar păcatul, ci și lipsa de rușine.**

Deci Cain, căindu-se mai pe urmă, nu a fost primit de către El. Căci ce grăiește (Cain)? *Pedeapsa mea este mai mare decât aș putea-o purta. De mă izgonești acum din pământul acesta, mă voi ascunde de la fața Ta și voi fi zbuciumat și fugar pe pământ* (Facerea 4, 13-14). Când Dumnezeu i-a spus: *zbuciumat și fugar vei fi tu pe pământ* (Facerea 4, 12), în acel chip i-a hotărât lui strașnică și grea pedeapsă.

Dumnezeu îi răspunde: Nu te voi lipsi pe tine de viață, dar ca adevărul să nu fie dat uitării, îți voi face ție lege în care toți să poată citi, pentru ca nenorocirea ta să se facă învățătură iubitorilor de înțelepciune. Și Cain mergea pretutindeni ca o lege vie, ca un

stâlp mișcător, lipsit de pace și doar dându-i-se lui glas să sune precum o trâmbiță. *Nimic să nu faci*, părea a spune el, *din ceea ce am făcut eu!* El este supus pedepsei pentru nepocăință; osândit pentru păcat, pentru că nu l-a mărturisit el însuși, ci a fost vădit întru el. Dar dacă el și-ar fi mărturisit păcatul, acesta ar fi fost șters de către Dumnezeu. Și cunoaște deci: Cain, printr-un cuvânt, ar fi călcat păcatul său.

Căci orice război este crunt, dar mai cu seamă cel interior, când frate se ridică asupra fratelui și se urăște unul pe altul și încă și mai mult îl întărește pe el, ci nu îl înduplecă la liniște. Ucidând odinioară Cain pe fratele său, Abel, a vărsat doar sângele fratelui. Însă uciderea duhovnicească întrece această ucidere: cu cât e mai apropiată înrudirea, cu atât mai grea este uciderea. Căci el a omorât trupul fratelui, dar tu străpungi cu ascuțișul sabiei sufletul fratelui.

L-a străpuns Cain pe Abel, însă nu a stins de tot iubirea către cel ucis, căci a întărit-o apoi pe ea; nu a scăzut cinstea celui ucis, ci a mărit-o și mai mult. Căci el după moarte se jalește: *Cât de mare era iubirea lui înaintea lui Dumnezeu!* Când Abel era viu, el era robul tău, însă tu nu ai dorit aceasta, de aceea el moare, și s-a făcut pentru tine un domn îngrozitor.

Deci, cugetând la cele spuse, fraților, să fugim departe de diavoleasca pizmă, să stingem răutatea, și astfel vom arăta unul către celălalt dragoste, ca să avem din aceasta roadă bună și în veacul de acum, și în cel viitor, împreună cu Binefăcătorul și Iubitorul de oameni, cu Unul-Născut Fiul Său, cu Care este binecuvântat, împreună cu Preasfântul și Bunul și de viață făcătorul Duh, acum și pururi și în vecii vecilor! Amin!

Împotriva beției

Să ascultăm cu mulă luare aminte înfrânarea și viața lui Iaazania și a fraților lui. Ei au fost nepoții lui Ionadab, fiul lui Recab celui drept. Trăgându-se ei din acesta, Ieremia povestește cum Dumnezeu l-a trimis să le poruncească lor să bea vin. Aceștia au răspuns însă:

„Noi nu bem vin, pentru că Ionadab, fiul lui Recab, tatăl nostru, ne-a dat poruncă, zicând: Să nu beți vin nici voi, nici fiii voștri în veac! Nici case să nu zidiți, nici semințe să nu semănați, nici vii să nu sădiți, nici să aveți, ci să trăiți în corturi în toate zilele vieții voastre, ca să trăiți vreme îndelungată pe pământul în care sunteți călători! Și noi am ascultat glasul lui Ionadab, fiul lui Recab, tatăl nostru, întru toate câte ne-a poruncit el...”.

Iar Ieremia le-a zis: „De aceea așa zice Domnul Dumnezeu...: *Pentru că voi ați ascultat porunca lui Ionadab, tatăl vostru, și păziți toate poruncile lui și în toate faceți cum v-a poruncit el... nu va lipsi lui Ionadab, fiul lui Recab, bărbatul care să stea înaintea feței Mele în toate zilele!*” (Ieremia, din cap. 35).

Despre sămânță și semănător și despre ascultarea cuvântului lui Dumnezeu

Căci ce va semăna omul, aceea va și secera. Cel ce seamănă în trupul său însuși, din trup va secera stricăciune; iar cel ce seamănă în Duhul, din Duh va secera viață veșnică (Galateni 6, 7-8). Cei ce seamănă cu lacrimi, cu bucurie vor secera (Psalmi 125, 5).

Luați aminte, frații mei, aduceți-vă aminte Scriptura: *Ieșit-a semănătorul să semene sămânța sa* (Luca 8, 5). Cine a ieșit să semene? Bunul gospodar, Domnul nostru Iisus Hristos. Ce a semănat El? Cuvântul Evangheliei, sfintele Lui porunci. Însă unde a semănat El, în ce pământ? În inimile oamenilor, în toate colțurile lumii.

Însă nu toți ascultă glasul Evangheliei Lui și nu toți împlinesc aceasta, ca sămânța Domnului, căzând în pământ bun, să aducă rod, ci cu lenevie primesc cuvântul în pământ înghețat și în mărăcini; și, fiind în griji multe legate de bogăție și pofte lumești, nesocotesc sămânța Domnului și nu aduc roadă.

Însă voi, preaiubiților, nu încuiați inimile voastre spre primirea Evangheliei și nu lăsați să se înăbușe cuvântul ei în mintea voastră din pricina grijilor celor multe ale vieții! Pentru că ne sunt de ajuns cele de trebuință și hrana!

Despre bogatul nemilostiv și săracul Lazăr

Iată deci pe cel bogat, îmbrăcându-se în porfiră și în vison, care se veselea în toate zilele în chip strălucit (Luca 16, 19) și îl lăudau pe el fiii veacului acestuia, dar nu și îngerii lui Dumnezeu...

Iată-l și pe Lazăr, în mizerie, cum zăcea la poarta bogatului, poftind să se sature din cele ce cădeau de la masa bogatului; dar și câinii, venind, lingeau bubele lui (Luca 19, 21). Lazăr nu dorea să guste mâncare de la masa bogatului ci dorea numai firimiturile pe care le adunau câinii. Și pe cât bogatul era de lăudat și de mărit de fiii acestui veac, pe atât îi disprețuia și îi umilea pe cei săraci; de aceasta încă și îngerii se mirau de el. Deci, când s-a apropiat sfârșitul celui sărac, el a fost dus de îngeri în sânul lui Avraam, iar bogatul, după sfârșitul său, a fost dus la chinuri. Atunci, ce folos i-a adus bogatului bogăția pe care el a avut-o și veselia cu care el se veselea în toate zilele în chip strălucit în veacul de acum?

Auzind acestea, preaiubiți frați, să ne deșteptăm ca din somn din beția noastră, să ne lepădăm de orice deșertăciune și bogăție, de toate cele ce le avem și de necurăția lumii! Căci nu ne aduce nouă nici un folos bogăția cea trufașă și nici celor vestiți nu le-a ajutat aceasta: nici mulțimea slugilor din jur, nici frumusețea hainelor și strălucirea cea din afară, nici oștirile cele fără de număr, nici puterea stăpânirii, nici lauda omenească, nici multa ademenire, nici sănătatea trupească, nici minciuna ce pare adevăr, nici frumusețea feței, nici cuvintele cele viclene ale noastre. Căci toate trec, toate se veștejesc, pe toate le nimicește molia și le astupă pământul: și faptele, și poftele trupești, și măsura desfătărilor celei deșarte, și îndulcirea patimilor, și desfrânarea trupului cu poftele lui; iar sufletului, deprins cu beția acestor îndulciri, toate acestea îi aduc neîncetată muncă în gheenă, unde nu se află slobozire ori slăbire din chinurile cele cumplite, unde nu este pocăință, nici

mângâiere. Aceasta o arată toți acei bogați care petrec în ospete, îmbrăcați în purpură și în haine de mătase, care sunt azvârliți în întuneric, aceia care își petrec viața vremelnică în neîncetate ospete, îndulcindu-și traiul trupesc, dedându-se la pofte, și care nu s-au îngrijit nicidecum de sufletul lor.

Bogatul, ați văzut, întotdeauna se îmbrăca în porfiră și în vison, petrecea într-o bogăție și pe covoare scumpe; avea întotdeauna parte de îndestulările vieții, își împlinea poftele și neîncetat îi făcea pe plac trupului. Fermecat de ele, acela, ca un rob, întotdeauna cu tihnă petrecea și împlinea toate, plin de osârdie precum o mare fără de fund. Nici măcar firimiturile de la masa sa nu le dădea de pomană, ci le aduna și le arunca mai bine la gunoi decât să le dea celor de la poarta lui. El le dădea spre hrană doar câinilor și găgâniilor.

Astfel, aflându-se în iad, în muncile și în chinul văpăii de foc, bogatul, nemaiputând să rabde, striga: *Părinte Avraame, fie-ți milă de mine și trimite pe Lazăr să-și ude vârful degetului în apă și să-mi răcorească limba, căci mă chinuiesc în această văpaie!*

Însă Avraam i-a răspuns: „Fiule, adu-ți aminte că ai primit cele bune ale tale în viața ta. Tu ai lucrat cele trupesti și aici te odihnești de acele munci ale tale. Tu ai lucrat cele trupesti, iar aici te odihnești de această muncă a ta. Tu nu ți-ai lăsat ulei pe pământ și chiar ai ascuns toate în pânțele tale, iar pânțele tale, acum, a scos afară sufletul tău. Tu ai adunat doar seceriș trupesc, însă faptele trupului tău nu au făcut cinste sufletului tău. Tu nu ai fost milostiv și nu te-ai arătat îndurător, ci te-ai făcut urător de oameni și deci neomenește te muncești acum. Nu cugeta aici să găsești pentru mângâierea ta ceva dintre acelea pe care nu le-ai semănat înaintea ta, prin mâinile tale! Lazăr însă în scârbe și cu răni trupesti, nevoindu-se în timpul cel scurt, astăzi se mângâie și are multe bogății veșnice, bucurându-se și veselindu-se împreună cu toți sfinții”.

Luați aminte, fraților, ce hrană s-a făcut pentru acel bogat avuția cea

trecătoare! Căci cu cât și-a aprins aici poftele cu focul desfrânării, cu atât acolo sufletul lui suferă plângând în nesfârșitele munci veșnice; și întristându-se în nefericirea lui cea nemângâiată, spune: „Pe drept eu sufăr, nu pentru faptele altora; căci am trăit în huzur în veacul cel trecător și acum ard în focul cel nestins, unde este scrâșnirea dinților!”.

Ce a urmat? Amândoi au trecut de pe pământ: și bogatul, și săracul.

Lazăr a fost primit de îngeri; după câini, îngerii; după poarta bogatului, sânul lui Avraam; după foame, belșug fără de sfârșit; după scârbe, bucurie fără tulburare.

Iar bogatul după bogăție a ajuns în năpastă, după huzur l-au cuprins pedeapsa și muncile, după negrijă, durerile cele cumplite. Și arzând bogatul în foc, vede pe Lazăr în sânul lui Avraam, în fericire, îndulcindu-se. Și grăiește el către Avraam: „Părinte Avraame... trimite pe Lazăr să-și ude vârful degetului în apă și să-mi răcorească limba, căci mă chinuiesc în această văpaie!”. Iar Avraam îi răspunde: „Fiule, adu-ți aminte că ai primit cele bune ale tale în viața ta, și Lazăr, asemenea, pe cele rele; iar acum aici el se mângâie, iar tu te chinuiești. Și peste toate acestea, între noi și voi s-a întărit prăpastie mare, ca cei care voiesc să treacă de aici la voi să nu poată, nici cei de acolo să treacă la noi” (Luca 16, 24-26).

Luați aminte, căci cuvântul acesta este foarte de folos; el aduce groază, dar și curățește; aduce întristare, însă îndreaptă. Bogatul, fiind în munci, a privit spre înalt și a văzut pe Lazăr. Minunat lucru! La poarta lui se afla acela în fiecare zi. De trei ori intrai și ieșeau tu, bogatul, și nu-l vedeai pe el; iar aici, aflându-te în văpaie, îl privești? Când trăiai în bogăție, când slobod puteai să-l vezi, atunci nu luai aminte la el. De ce acum îl vezi așa de bine? Nu la poarta ta s-a aflat el? Cum de nu-l vedeai pe acesta când era atât de aproape, iar acum îl vezi, neluând aminte la prăpastia cea mare dintre voi? Și cum îi spui lui: *Părinte Avraame!*? Cum îl numești *tată* pe acela cu care nu te asemeni în iubirea de oameni? Pe el îl numești *părinte*, iar acesta îți spune *fiu*: nume înrudite, însă ajutor nicidecum.

Despre răbdare și lauda cea bună și de a nu plânge cu multă jale pe cei adormiți

Pentru ce atât de mare este pentru noi această taină a lui Dumnezeu, această aspră moarte? Pentru căile morții nu sunt răspântii pe care noi să ne putem abate la dreapta ori la stânga. Moartea e sigură; paharul amar al morții este hotărât pentru fiecare; de el nu se poate să se lepede cineva, iar judecata lui Dumnezeu ne atinge pe toți, căci ea este sabie a lui Dumnezeu, Care nu Se uită la fața omului. Căci moartea nici pe împărați nu-i cruță, nici de bătrâni nu-i este milă, nici de cei viteji nu se îndură, nici pe cei răniți nu-i ocolește, nici frumusețea nu o jelește, nici de lacrimi nu se înduioșează, nici tinerețile nu o opresc pe ea, nici de prunci nu-i pasă, ci pe toți în chip sigur îi atinge. Noi mergem pe același drum și nu poate să ne ajute nici-o bogăție. Astăzi eu sunt viu, dar mâine e ca și cum nu aș fi fost deloc; astăzi sunt cinstit de cei apropiați, dar mâine voi fi lipsit de slavă în mormânt; astăzi noi ne ungem cu miruri bine mirositoare, iar mâine vom muri; astăzi trăim în mijlocul a multe bogății, iar mâine cu mult plâns ne vor duce pe noi la groapă.

Deci toate sunt deșertăciune în viața omenească, precum floarea se ofilește și precum visul de noapte se topește. Care slavă rămâne pe pământ neschimbată? Într-o clipită moartea risipește toate. Vai - se spune -, câtă scârbă simte sufletul care se desparte de trup! Și către îngerul lui Dumnezeu el își îndreaptă mâinile și se roagă ca să-l slobozească de întunecatul vrăjmaș, și către prieteni el cu rugăciune întinde mâinile. Își înțelege atunci sfârșitul, dar acolo nu poate să dea ajutor nici tatăl fiului, nici mama fiicei ei, nici fratele fratelui său. Toți cu dragoste și cu milă îl privesc, cunoscând de acum că el se va întoarce îndată în pământ.

Căci fum este această viață omenească, asemenea aburului și cenușei și țărânei. Pentru puțină vreme se arată omul și pe dată piere. Unde este acum slava lui

cea trecătoare? Unde este aurul și argintul care nu pot să ne ajute nouă? Unde sunt armele și caii cu podoabele lor? Cu adevărat, nimic în această viață nu este de folos și bun; căci, în ziua morții, toate sunt trecute cu vederea, toate sunt disprețuite, toate pier, toate se nimicesc; căci nimeni nu poate să le dea pe ele în schimb pentru sufletul său.

Deci, când sufletul se desparte de trup, aceasta este mare taină și înfiorător lucru pentru cei care privesc. Sufletul pleacă de aici cu plâns, iar trupul se acoperă și se dă pământului. Cel repausat se așază în groapa celor morți și se înnegrește, putrezește, se desface, se umple de duhoare, pierе cu totul. Deci să fim siguri, frate, că nimic nu ne aduce folos din bunătățile trupului și nici din frumusețea chipului; căci toate acestea se schimbă și se fac ticăloase! Slava aceasta pământească trece îndată, iar nădejdea pierе ca un fum.

Și frumusețea chipului se duce, și se întunecă vederea, și auzul încetează, gura se zăvorăște, mâinile și picioarele își pierd puterea lor, și noi le dăm mormântului. Cu adevărat toate sunt deșertăciune!

Așa că, văzând acestea, frate, să ne facem răbdători și plini de mulțumire! Toate sunt de la Dumnezeu pentru cei ce se bucură cu bucurie mare și sunt plini de fericire, fiindcă au găsit un mormânt (Iov 3, 22).

Să nu socotim deci pierduți pe aceia care merg la Dumnezeu! Dreptul Dumnezeu, văzând că ei fac dreptate, întru dreptate îi odihnește pe ei. Să-i socotim însă pierduți pe cei care nu s-au luminat cu Sfântul Botez și pe aceia care se amăgesc pe ei întru nedreptate, făcând nelegiuri și păcate, pe cei care pier încă de aici, de pe pământ.

Despre dumnezeirea lui Iisus Hristos

Să ne aducem aminte de Iona care a fost în adâncul mării, în pântecul chitului, trei zile și trei nopți, închipuind învierea cea mântuitoare, după cum a spus Domnul, în Evanghelie, cărturarilor și fariseilor, când ei Îi vorbeau Lui: „Învățătorule, voim să vedem de la Tine un semn!”. Iar El, răspunzând, le-a zis: Neam viclean și desfrânat cere semn, dar semn nu ți se va da decât semnul lui Iona proorocul. Că precum a fost Iona în pântecul chitului trei zile și trei nopți, așa va fi și Fiul Omului în inima pământului trei zile și trei nopți. Bărbații din Ninive se vor scula la judecată cu neamul acesta și-l vor osândi, că s-au pocăit la propovăduirea lui Iona; iată, aici este mai mult decât Iona! (Matei 12, 38-41).

Și cele poruncite lui Avraam, ca să meargă trei zile la munte, loc în care el să aducă jertfă, și acestea preînchipuiau învierea cea de-a treia zi a Domnului.

Așadar, după răstignirea Domnului, Apostolii priveau de departe spre mormântul în care se afla trupul lui Iisus și cu mare încredințare așteptau învierea, iar în a treia zi au aflat că, iată, Hristos a înviat. După cum Avraam a șezut trei zile în munte, ascultând de Dumnezeu, așa și ucenicii Domnului, mergând la mormânt, așteptau învierea.

Și ce spune proorocul Isaia, *că s-a luat de pe pământ viața Lui* (Isaia 53, 8), aceasta face cunoscut mai dinainte că nu fără trup a înviat Domnul, ci că El cu trupul S-a înălțat la Tatăl Său, unde era și mai înainte.

Și ceea ce Iacov a spus lui Iuda, că din seminția lui Iuda Se va arăta Hristos, aceasta de demult era o proorocie despre Maica Domnului.

Iar spusa: *Se va deștepta ca un leu*, proorocește despre răstignirea de pe cruce

și că trupul Lui va fi așezat în mormânt. Se spune deci: *El a îndoit genunchii... Cine-L va deștepta?* (Facerea 49, 9). Marele patriarh Iacov a cunoscut că Domnul nostru Iisus Hristos va învia din mormânt și de aceea nu a trecut sub tăcere faptul, ci proorocind, a grăit: *El a îndoit genunchii... Cine-L va deștepta?* Deci El a suferit răstignire, trei zile a stat în mormânt, iar apoi a înviat. Așadar, binecunoscând patriarhul Iacov că toate acestea El le va săvârși de bună voie, de aceea a și spus: *El a îndoit genunchii... Cine-L va deștepta?*

Așadar prin *Cel îngenunchiat* a fost numit, în proorocie, Fiul lui Dumnezeu și a fost propovăduit astfel. Dar spunând: *Cine-L va deștepta?*, aici s-a propovăduit și fapta Lui cea de bună voie, și nu așa cum spun ereticii arianiști și ucenicii lor, luteranii.

Tot astfel grăiește și Valaam, fiul lui Beor, când l-a chemat împăratul Balac, fiul lui Sefor, ca să blesteme pe Israel, spunând:

„Și stăpânirea Lui... și Împărăția Lui se va înălța. Dumnezeu L-a scos din Egipt și puterea Lui va fi ca a taurului; mânca-va popoarele dușmane Lui, va sfărâma oasele lor și cu săgețile Sale va săgeta pe vrăjmași. Plecatu-S-a și S-a culcat ca un leu și ca o leoaică; cine-L va scula? Cel ce te binecuvântează, binecuvântat să fie, și cel ce te blestemă să fie blestemat!” (Numerii 24, 7-9).

Dacă ai asculta tu acest cuvânt - tu, împlinitorule al necredinței jidovești -, cum acel Valaam a proorocit despre Unul-Născut Fiul lui Dumnezeu, numindu-L pe El Unul-Născut! Căci iată, înfricoșător și cu totul minunat este acest lucru; căci El este născut, iar nu făcut, și nu are nici început, nici sfârșit. Va stăpâni neamuri multe, grăiește (Valaam), și stăpânirea Lui și Împărăția Lui - se spune - se vor înălța. Ia aminte și crede că El este Domnul și Mântuitorul mărturisit nouă, și Împărăția Lui nu are sfârșit! Căci se spune: *El a îndoit genunchii... Cine-L va deștepta?* Crede deci că toate faptele Lui au fost de bună voie. Căci întru totul El a pătimit de bună voie și din mormânt S-a ridicat cu puterea Lui și - după cum aflăm - cel ce-L binecuvântează, binecuvântat să fie, și cel ce-L

blestemă să fie blestemat! Așadar nu vă amăgiți pe voi, iudeilor cei vrednici de plâns!

Despre firea dumnezeiască și firea omenească ale lui Iisus Hristos, Fiul lui Dumnezeu; despre Întruparea Lui și despre Maica Domnului

„Ziua zilei spune cuvânt și noaptea nopții vestește știință. Nu sunt graiuri, nici cuvinte ale căror glasuri să nu se audă” (Psalmi 18, 2-3).

Despre aceasta vorbește evanghelistul Luca.

La șase luni de când Elisabeta avea în pânțece pe Înaintemergătorul, Sfânta și Preacurata Fecioară Maria, luând bunăvestire de la Arhanghelul Gavriil, a venit la rudenia sa Elisabeta și a salutat-o pe ea. Iar în acel ceas a săltat în pânțele ei pruncul. Elisabeta, dar în Duhul Sfânt, a început să proorocească: *Și de unde mie aceasta, ca să vină la mine Maica Domnului meu? Că iată... pruncul a săltat de bucurie în pânțelele meu* (Luca 1, 43-44).

Mila și adevărul s-au întâmpinat, dreptatea și pacea s-au sărutat. Adevărul despre întruparea Lui și din pământ a răsărit și dreptatea din cer a privit (Psalmi 84, 11-12).

Cu adevărat a fost Înaintemergătorul, pentru că el a fost propovăduitor al adevărului și încă aflându-se în pânțele maicii sale a cunoscut pe Stăpânul său. Căci el din pământ a răsărit, fiind semănat de tatăl său, Zaharia, dar născut de mama sa, Elisabeta.

Cu adevărat deci Hristos este Dumnezeu. El S-a născut din Precurata Fecioară

după Bunavestire, fără de început fiind din Tatăl Cel fără de început, luminează din lumină, Dumnezeu adevărat din Dumnezeu adevărat. El S-a născut și după trup, dar nu este făcut, fiind de o ființă cu Tatăl și cu Duhul Sfânt, mai înainte de toți vecii.

Jidovii grăiesc cum că Domnul, întru Preaînțelepciunea Sa, a spus: *Să facem om după chipul și după asemănarea Noastră!* (Facerea 1, 26) Este limpede acum că ei înșiși își arată prin aceasta și necredința lor. Căci Solomon a spus: *Înțelepciunea și-a zidit sieși casă* (Pildele lui Solomon 9, 1). Prin *Preaînțelepciune* se înțelege Fiul lui Dumnezeu, iar prin *casa cea sfântă* - Preacurata și Preanevinovata și cea fără de pată Fecioară de Dumnezeu Născătoare Maria. Așadar, dacă Fiul lui Dumnezeu nu ar fi Preaînțelepciunea lui Dumnezeu, atunci El nu ar fi primit trup. Deci nu se cuvine să despărțim firea dumnezeiască de cea omenească și pe cea omenească de cea dumnezeiască. Dar dacă jidovii și ereticii o despart, aceasta se va face pentru ei sfârșit și pieire. Noi însă, după cum credem, așa și propovăduim.

Deci pentru că Preacurata Fecioară nu a cunoscut păcatul și acesta în alcătuirea Lui trupească nu se afla, atunci El S-a zămislit din firea ei de Maică și a Stăpânului, fiind Dumnezeu adevărat. El a îmbrăcat acest trup și S-a făcut om adevărat. Prin urmare, Acesta are atât neputința cea omenească, cât și măreția cea dumnezeiască. El a primit cu trupul ceea ce era propriu trupului, iar cu cuvântul a împlinit ceea ce era propriu cuvântului. Cu cuvântul a făcut minuni, cu trupul însă a primit ocări din partea iudeilor. Deci Dumnezeu S-a făcut om. Căci așa după cum Cuvântului nu I-a lipsit cinstea asemănătoare Tatălui, tot astfel nici trupul nu a fost lipsit de firea neamului nostru. Domnul este adevăratul Fiu al lui Dumnezeu și adevăratul Fiu al Fecioarei. A luat trup din Fecioară, purtând lăuntric Dumnezeirea. Deci e vădit că El este Dumnezeu după cum dintru început a fost Cuvântul (Ioan 1, 1). Căci nu cunoșteau nici îngerii despre stăpâneasca îndurare pe care El dorea să o facă.

Deci a luat trup și S-a născut din Fecioară. Domnul nostru Iisus Hristos, Fiul

lui Dumnezeu, S-a născut din Preacurata Stăpâna noastră de Dumnezeu Născătoarea și pururea Fecioară Maria. El a voit să Se nască din seminția lui Avraam, din fiica lui Ioachim și a Anei, din seminția lui Iuda. În vremea nașterii trupești a Stăpânului Hristos, se mirau îngerii, săltând cu veselie, unii către alții: „O, îndurare! Cum El Se naște fără tată, cu trup, fiind mai înainte de veci, fără de mamă, și de-o ființă cu Tatăl? Și fără de început fiind născut din Tatăl, desăvârșit Dumnezeu, întru totul purtând întru Sine firea ce este proprie Tatălui, El din Fecioară Se arată om desăvârșit, după îndurare primind întru totul firea omenească?”.

Către Fecioară iarăși spuneau îngerii: „Cum să te fericiim pe tine, Născătoare de Dumnezeu, ori cum să te mărim pe tine cu vrednicie, tu care, fiind Fecioară, ai născut ca maică și prin nașterea ta nu ți-ai stricat fecioria și nu ți-ai întinat curăția, ci rămâi Fecioară Preacurată? Cine poate” - spuneau ei - „să grăiască minunea tainei acesteia? Să dăm deci laudă noului Adam”. Așadar minunându-se, cu bucurie mare înălțând laude, grăiau: „Slavă întru cei de sus lui Dumnezeu și pe pământ pace, între oameni bunăvoire!” (Luca 2, 14).

Prin urmare, din seminția lui Avraam a ieșit Preacurata Fecioară, fiica lui Ioachim, în care S-a sălășluit Cuvântul lui Dumnezeu. Și Cuvântul S-a făcut trup (Ioan 1, 14). Ea este lăstar din seminția lui Iuda (Facerea 49, 9), fiica lui Ioachim și a Anei, sfânta, curata, preaminunata, neîntinată și preanevinovată. Când încă nu se arătaseră întru ea cele proprii firii femeiești, a zămislit ea de la Duhul Sfânt, a născut pe Ziditorul făpturii, iar după naștere a rămas fecioară. Deși Domnul nostru Iisus Hristos a binevoit să Se nască din seminția lui Avraam, din fiica lui Ioachim, totuși nu Avraam a binecuvântat toate neamurile pământului, ci Dumnezeu, Care a făcut cerul și pământul. Căci nu era de trebuință a crede în Avraam, căci însuși Avraam a avut nevoie să fie binecuvântat anume de Iisus. Deci din aceeași rădăcină a lui Iuda s-a arătat preacurata Fecioară, din care S-a născut Domnul.

Întru El s-au binecuvântat neamurile și s-au botezat întru numele Lui. Așadar Domnul nostru Iisus Hristos S-a întrupat de la Duhul Sfânt și S-a sălășluit în pântecul Fecioarei Maria, ca să mântuiască neamul omenesc cel înșelat de diavol. Și Cuvântul S-a făcut trup și S-a sălășluit între noi (Ioan 1, 14). Înțelege dar despre acest rod astfel: că lăstarul acesta a născut pe Dumnezeu adevărat și om adevărat. Căci El, având două firi, dumnezeirea a dat-o omenității. Prin urmare, pentru că mulți n-ar fi putut înțelege calea Lui, că Iisus Hristos Dumnezeul nostru a ieșit din seminția lui Iacov, S-a născut El din Preacurata Fecioară în Betleemul Iudeii, în zilele regelui Irod. Căci - se spune - însetat-a El să unească cele de sus cu cele de jos (Efeseni 2, 17).

Acatistul Sfântului Iov de la Poceaev

Tropar

Îndelunga-răbdare a multpătimitorului Iov de odinioară dobândind, și Botezătorului asemănându-te cu înfrânarea, dumnezeiasca-ți râvnă s-a vestit tuturor celor ce voiesc să se asemene ție întru vrednicie. Adevăratei credințe făcându-te propovăduitor fără de teamă, și mulțimi de monahi către Hristos aducând și pe toți oamenii întărindu-i în dreapta credință, Iov, părinte al nostru, roagă-te să se mântuiască sufletele noastre!

Condac glasul al 4-lea

Ca un stâlp al credinței celei adevărate te-ai arătat, al poruncilor evanghelice râvnitor, făcându-te mustrare celor mândri, iar celor smeriți îndrumător și învățător; pentru aceasta te fericism pe tine, rugătorule pentru iertarea păcatelor noastre și al mănăstirii tale pururea ocrotitor, părinte al nostru Iov, cel asemenea multpătimitorului de demult.

Slavă

Te fericism pe tine, părinte al nostru Iov, și sfântă pomenirea ta o lăudăm și o cinstim, învățătorule al monahilor și împreună-vorbitorule cu îngerii!

Condacul 1

Alesule și făcătorule de minuni, bunule învățător al nostru și rugătorule pentru lume, părinte Iov, mănăstirea și toți cei dreptcredincioși, luminați fiind de viața ta cea curată, Îți mulțumesc pentru tine lui Dumnezeu Celui în Treime închinat, slăvindu-L; deci ca cel ce ai îndrăznire către Dumnezeu, fii mijlocitor pentru sufletele noastre cuprinse de patimi, ca în bucuria inimii noastre să-ți strigăm ție: Bucură-te, părinte Iov, plăcutule al lui Dumnezeu, podoaba Lavrei Poceaevului!

Icosul 1

Înger binevestitor ai fost celor tulburați de către vrăjmașii Bisericii, părinte Iov, atât prin scrierea și tipărirea sfintelor cărți, cât și prin viața ta cea plăcută lui Dumnezeu, iar după fericita ta adormire aflându-te înaintea tronului Stăpânului, ca mijlocitor pentru lume, strigăm către tine:

Bucură-te, al Bisericii ostaș credincios;

Bucură-te, al Ortodoxiei sfeșnic luminos;

Bucură-te, că pe părinții noștri i-ai păzit de erezie;

Bucură-te, că pe fiii lor i-ai întărit în credincioșie;

Bucură-te, că ai părăsit casa părinților, ca să te mântuiești;

Bucură-te, că mai mult te-ai îngrijit de cele sufletești;

Bucură-te, căci cu nevoințele copilăriei pe bătrâni i-ai uimit;

Bucură-te că, monah fiind, chipului îngeresc te-ai asemănat;

Bucură-te, că Mănăstirea Ugomițki cu viața ta ai luminat;

Bucură-te, că și pe cea din Dubne ai luminat-o minunat;

Bucură-te, că celor slabi le ești întărire în credință;

Bucură-te, că înțelepțești pe cei ce însetează de știință;

Bucură-te, părinte Iov, plăcutule al lui Dumnezeu, podoaba Lavrei Poceaevului!

Condacul al 2-lea

Văzând monahii sporirea ta cea plină de râvnă în cele duhovnicești, au dorit să te aibă preot, și toată Volînia te-a voit egumen al mănăstirii din Dubne, pentru a opri răspândirea ereziilor, ca ortodocșilor hrană duhovnicească împărțind, să cânte Domnului neîncetat așa: Aliluia!

Icosul al 2-lea

Minte desăvârșită ai arătat, părinte, când pentru binele pustiei Poceaevului te-ai smerit și, în loc de a conduce, te-ai făcut ascultător; însă Domnul te-a chemat din nou la egumenie, iar frații cu bucurie îți strigau:

Bucură-te, bunul și minunatul nostru părinte;

Bucură-te, chip râvnitor al evlaviei sfinte;

Bucură-te, că egumenia ca pe o slujbă o ai primit;

Bucură-te, că lui Dumnezeu și oamenilor ai voit a sluji;

Bucură-te, că egumenia ta ți-a fost smerenie întru Hristos;

Bucură-te, că printr-înșa odihnă sufletelor noastre ne-am aflat și bun rost;

Bucură-te, că pentru lume multe rugăciuni aduci;

Bucură-te, că pe demoni bărbătește îi înfrunți;

Bucură-te, că de îngerească treaptă ai avut tu părtășire;
Bucură-te, că ești bun îndrumător spre mântuire;
Bucură-te, spre mântuire vrednică încurajare;
Bucură-te, că lenevirii ești aprigă mustrare;
Bucură-te, părinte Iov, plăcutule al lui Dumnezeu, podoaba Lavrei Poceaevului!

Condacul al 3-lea

Puterea Duhului Sfânt te-a întărit pe tine, înțelepte Iov, atunci când pe cel ce fura grâul mănăstirii l-ai mustrat cu pocăința, descoperind cele tănuite de dânsul și, astâmpărându-i foamea, ai smerit astfel inima lui cea împietrită, învățându-l a cânta: Aliluia!

Icosul al 3-lea

Purtând grijă de suflet, cuvioase părinte, te-ai nevoit în peșteră, unde zi și noapte petreceai în rugăciune, în vorbiri cu Dumnezeu. Pentru aceasta, lumina harului Său a strălucit în acel loc întunecos precum lumina cea de pe Tabor, îndemnând pe toți să-ți cânte ție:

Bucură-te, tămâie binemirositoare a rugăciunii;
Bucură-te, fântână nesecată de lacrimi;
Bucură-te, căci cu nevoitorii cei de demult de la Pecerska te-ai asemănat;
Bucură-te, că darurile acelora și tu le-ai căpătat;

Bucură-te, că pe frați întru răbdare și rugăciune i-ai întărit;
Bucură-te, că, prin ruga ta, pe demoni din mănăstire ai izgonit;
Bucură-te, că în bezna peșterii ai aprins lumină cerească;
Bucură-te, că și inimile noastre le mângâi cu milă dumnezeiască;
Bucură-te, stânca Poceaevului, ca un diamant prea tare;
Bucură-te, al plaiurilor noastre luminător ca un soare;
Bucură-te, al întregii Bisericii stâlp întărit;
Bucură-te, apărător al celor ce se roagă smerit;
Bucură-te, părinte Iov, plăcutule al lui Dumnezeu, podoaba Lavrei Poceaevului!

Condacul al 4-lea

Viforul pornirilor eretice vrând să-l oprești, te-ai dus în cetatea Kievului și în soborul ortodocșilor cu îndrăznire ai mărturisit credința cea neștirbită, învățând aceasta și pe alții. Dar și tipărirea cărților sfinte ai sporit în Mănăstirea Poceaevului, ca toți cei ce le vor citi să țină credința ortodoxă și să cânte lui Dumnezeu: Aliluia!

Icosul al 4-lea

Aflând frații mănăstirii că te rogi cu lacrimi și neîncetat rostești *Rugăciunea lui Iisus*, de sfaturile tale folosindu-se și de chipul vieții tale umilindu-se, au strigat:

Bucură-te, rugătorul nostru cel preabun;
Bucură-te, învățătorul nostru cel blând;

Bucură-te, izvorătorul lacrimilor sfinte;
Bucură-te, îmblânzitorul inimilor neînfrânte;
Bucură-te, cel ce înalți Domnului jertfă duhovnicească;
Bucură-te, cea ce ai devenit desfătare cerească;
Bucură-te, cel ce ai urmat în înfrânare pe Botezătorul;
Bucură-te, că ai răbdat ca și Iov multpătimitorul;
Bucură-te, că de slujirea cea cu îngerii te-ai învrednicit;
Bucură-te, că prin multe virtuți sfinte te-ai împodobit;
Bucură-te, al celor săraci hrănitorule;
Bucură-te, al celor scârbiți mângâietorule;
Bucură-te, părinte Iov, plăcutule al lui Dumnezeu, podoaba Lavrei Poceaevului!

Condacul al 5-lea

Venind în Galiția și Volînia, stelei celei călăuzitoare te-ai asemănat, cuvioase.
Cu credința ortodoxă luminându-le, credincioșilor multă râvnă ai insuflat, pe cei buni i-ai întărit în credința strămoșească, iar pe cei slabi i-ai îndemnat să cânte pururea lui Dumnezeu: Aliluia!

Icosul al 5-lea

Văzând monahii și mirenii pe egumenul mănăstirii lucrând, sădind pomi și săpându-i împrejur cu atâta smerenie, s-au mirat ca de un alt Damaschin și, lepădând toată mândria cea ereticească, și-au întărit sufletele în credința ortodoxă, cântând așa:

Bucură-te, arătarea bunei nevoițe;
Bucură-te, întărirea adevăratei credințe;
Bucură-te, că mândria ereticilor ai mustrat;
Bucură-te, că sfânta Ortodoxie o ai ridicat;
Bucură-te, că prin tine frumusețea evlaviei am aflat;
Bucură-te, că prin tine grija de cele lumești s-a mustrat;
Bucură-te, înțeleptirea celor bogați;
Bucură-te, mângâierea celor săraci;
Bucură-te, că de bunăvoie ai purtat a sărăciei cruce;
Bucură-te, că și nouă ne ajuți a o duce;
Bucură-te, al Sfântului Pavel, făcătorul de corturi, vrednicule următor;
Bucură-te, al lui Hristos Domnul smerit slujitor;
Bucură-te, părinte Iov, plăcutule al lui Dumnezeu, podoaba Lavrei Poceaevului!

Condacul al 6-lea

Mărturisitor al credinței și al evlaviei noastre ortodoxe întreaga ta viață te-ai arătat, Cuvioase Iov. Cunoscându-ți însă sfârșitul, cu o săptămână mai înainte te-ai împărtășit cu Sfintele Taine și, părăsind lumea aceasta, cu bucurie ai dorit a fi cu Hristos Domnul, ca neîncetat să-I cânti cântare asemenea serafimilor: Aliluia!

Icosul al 6-lea

Strălucind trupul tău, pe care toată viața l-ai înfrânat prin nevoințe și post, după adormirea ta, Domnul l-a înzestrat cu neputrezire și bună mireasmă, iar pe noi ne-a învățat să-ți cântăm ție așa:

Bucură-te, locuitorule cu îngerii în ceruri;

Bucură-te, rugătorule pentru noi, cei de pe pământ;

Bucură-te, că ai cunoscut plecarea ta în veșnicie;

Bucură-te, că de aceasta ai avut multă bucurie;

Bucură-te, că ne ajuți să izgonim frica morții de la noi;

Bucură-te, că ne-ai învățat să avem credință în Pronia dumnezeiască;

Bucură-te, muștrătorul celor ce iubesc a vieții desfătare;

Bucură-te, cel ce prin moaștele tale te faci martor al învierii viitoare;

Bucură-te, că trupul ți l-ai răstignit cu nevoințele;

Bucură-te, că după moarte îl aflăm plin de bună mireasmă;

Bucură-te, că ești celor necredincioși muștrare;

Bucură-te, întărirea și paza celor ce au râvnă tare;

Bucură-te, părinte Iov, plăcutule al lui Dumnezeu, podoaba Lavrei Poceaevului!

Condacul al 7-lea

Vrând Dumnezeu să descopere Bisericii moaștele Preacuviosului Iov, de trei ori i s-a arătat sfântul în vis mitropolitului Dionisie, ca și cum preacuviosul ar fi fost viu, făcându-i cunoscută voia lui Dumnezeu și, crezând Dionisie Atotțiitorului, împreună cu plăcutul Său, L-a lăudat cu cântarea aceasta: Aliluia!

Icosul al 7-lea

Nou mijlocitor și făcător de minuni te-a câștigat pe tine Sfântul Sobor, monahii și mirenii, când a venit Dionisie pe muntele Poceaevului și, cunoscându-ți viața, a scos din pământ sfintele tale moaște, neputrezite și pline de bună mireasmă, din care au început să izvorască mulțimi de tămăduiri, pentru ca toți să-ți cânte:

Bucură-te, noule mare făcător de minuni;

Bucură-te, căci porți cunună de sfânt;

Bucură-te, că prin îngroparea ta, Volînia o ai sfințit;

Bucură-te, căci cu moaștele tale pe toți în Ortodoxie ne-ai întărit;

Bucură-te, că prin tine orbii și ologii primesc tămăduire;

Bucură-te, că de sfintele tale moaște demonii au îngrozire;

Bucură-te, că și pe noi prin dânsle ne smerești;

Bucură-te, că râvna mântuirii în noi o trezești;

Bucură-te, că după moarte multora viu te-ai arătat;

Bucură-te, că îngerilor cu duhul părtaș te-ai făcut;

Bucură-te, adevărat izvor al minunilor;

Bucură-te, puternic biruitor asupra demonilor;

Bucură-te, părinte Iov, plăcutule al lui Dumnezeu, podoaba Lavrei Poceaevului!

Condacul al 8-lea

Străină minune s-a vădit, preacuvioase părinte, când după proslăvirea ta te-ai arătat între doi îngeri, rugându-te în biserica Poceaevului, și ai dat unei fecioare o năframă plină de mir, pentru a o așeza pe rănilor egumenului Dositei care, tămăduindu-se, degrabă a căzut în fața raclei tale, cântând lui Dumnezeu: Aliluia!

Icosul al 8-lea

Întru toate ai fost apărător și acoperământ al mănăstirii tale, cuvioase părinte, și aceasta au înțeles-o creștinii ortodocși când te-au văzut pe cer rugându-te Maicii Domnului pentru izbăvirea Lavrei și a credincioșilor înconjurați de agareni, iar de atunci îți cântă ție cu bucurie:

Bucură-te, al credinței puternic apărător;

Bucură-te, al mănăstirii zid ocrotitor;

Bucură-te, că năvălirile agarenilor ai oprit;

Bucură-te, că săgețile acestora asupra-le le-ai repezit;

Bucură-te, că ai rugat pe îngeri să-i biruie;

Bucură-te, că pe mulți agareni la Hristos ai întors;

Bucură-te, că cei ce vrăjmășeau mănăstirea monahi s-au făcut;

Bucură-te, că pe cei nesupuși departe de ea i-ai izgonit;

Bucură-te, că pe potrivnicii lui Dumnezeu i-ai rușinat;

Bucură-te, că răbdarea creștinească ai încununat;

Bucură-te, că nădejtile cele spre tine nu le-ai rușinat;

Bucură-te, că pe cei ce se roagă ție îi ajuți în chip minunat;

Bucură-te, părinte Iov, plăcutule al lui Dumnezeu, podoaba Lavrei Poceaevului!

Condacul al 9-lea

Toată apostazia și îndoiala în credință a poporului au fost risipite de Preacuviosul Iov. Cu ale lui rugăciuni, Volînia s-a întors la credința cea dreaptă, Poceaevul s-a făcut puternică cetate de apărare a Ortodoxiei, iar miile de credincioși ce aleargă aici, cu buzele și cu inima sărutând sfintele lui moaște, cântă lui Dumnezeu: Aliluia!

Icosul al 9-lea

Vestitori sfințeniei tale s-au făcut arhieriei ortodocși și tot Sfințitul Sobor, când au scos din nou la închinare moaștele tale cele sfinte, ascunse de apostati, și le-au pus iarăși în Sfânta Biserică, la care, închinându-se credincioșii, au cântat cu bucurie:

Bucură-te, soarele Volîniei celei dreptcredincioase;
Bucură-te, stea prealuminoasă a Bisericii Ortodoxe;
Bucură-te, că după noapte, zorile dreptății ai strălucit;
Bucură-te, rază ce întunericul ereziilor ai izgonit;
Bucură-te, că prin aflarea moaștelor, noi minuni ai lucrat;
Bucură-te, că pe cei ce au părăsit credința ortodoxă i-ai muștrat;
Bucură-te, că rugăciunile noastre nu încetezi a le împlini;
Bucură-te, și păcatele părinților noștri nu le pomeni;
Bucură-te, că ne-ai învățat să dăm vrăjmașilor iertare;
Bucură-te, că ne întărești în îndelunga răbdare;
Bucură-te, al celor slabi în credință aspră muștrare;
Bucură-te, al celor ce se pocăiesc adevărată iertare;
Bucură-te, părinte Iov, plăcutule al lui Dumnezeu, podoaba Lavrei Poceaevului!

Condacul al 10-lea

Fii mijlocitorul mântuirii noastre, Preacuvioase Iov, că multe obiceiuri rele au adus necredincioșii în țara noastră, ca să slăbească tăria credinței celei drepte. Noi însă, cu inimile zdrobite, alergăm spre ajutorul tău și, nădăjduind în mijlocirea ta, cântăm lui Dumnezeu: Aliluia!

Icosul al 10-lea

Zid tare al credinței ortodoxe în Volînia și Galiția te-ai arătat în toată viața ta. Iar după a ta adormire, cu semne și minuni pentru adevăr ai luptat, învățând pe toți să-ți cânte ție:

Bucură-te, nevoitorul sfintei mântuiri;

Bucură-te, izgonitorul relelor ispitiri;

Bucură-te, că ai îndrăzneală a te ruga pentru noi;

Bucură-te, că ai primit darul de a vindeca;

Bucură-te, căci cu îngerii în rai locuiești;

Bucură-te, căci cu apostolii și cu mucenicii te veselești;

Bucură-te, împreună cu dâșii al Bisericii apărător;

Bucură-te, al milelor lui Dumnezeu mijlocitor;

Bucură-te, că încă din viață ai iubit pe cei ce se pocăiesc;

Bucură-te, că rugăciunile lor le înalți la Tronul ceresc;

Bucură-te, al celor ce se roagă grabnic ascultător;

Bucură-te, al celor smeriți cu inima bun ocrotitor;

Bucură-te, părinte Iov, plăcutule al lui Dumnezeu, podoaba Lavrei Poceaevului!

Condacul al 11-lea

Cântarea de mulțumire, adusă din dragoste curată, primește-o, plăcutule al lui Dumnezeu, ca și bănuțul văduvei, căci suntem săraci sufletește și nu putem să te urmăm cu faptele cele bune dar, cu zdrobire de inimă și cu multe suspinuri pentru păcatele noastre, plângând, cântăm lui Dumnezeu: Aliluia!

Icosul al 11-lea

Făclie credinței ortodoxe și stâlp al evlaviei ai fost, cuvioase părinte Iov, cu cuvântul, cu viața, dragostea, credința și curăția, în care și pe noi ne întărește cu rugăciunile tale. Toate ereziile, schismele și obiceiurile cele rele de la noi le depărtează, ca să-ți cântăm ție cântare de mulțumire:

Bucură-te, ales de Dumnezeu din valea plângerii;
Bucură-te, împreună-sfătuitoare cu îngerii;
Bucură-te, căci cu dragoste fiind, de noi nu te-ai despărțit;
Bucură-te, că din darurile tale și nouă ne-ai împărțit;
Bucură-te, că cei se închină la moaștele tale biruiesc patimile trupești;
Bucură-te, că cei ce-ți citesc viața se umplu de bucurii sufletești;
Bucură-te, că ne-ai învățat să râvnim după mântuire;
Bucură-te, că ne ajuți să slujim semenilor cu iubire;
Bucură-te, căci cu râvna spre Ortodoxie sufletele ai aprins;
Bucură-te, învățător al pocăinței prin care păcatul din noi se stinge;
Bucură-te, cel ce izgonești somnul cel sufletesc;
Bucură-te, îndemnătorule al vegherii duhovnicești;
Bucură-te, părinte Iov, plăcutule al lui Dumnezeu, podoaba Lavrei Poceaevului!

Condacul al 12-lea

Darul rugăciunii neîncetate și neîngrijirea de cele trupești, bucuria duhovnicească și mila de semeni din belșug le-ai căpătat, părinte Iov, căroră ne fă părtași și pe noi, ca pe unii ce suntem plini de lenevie și de multe păcate, cu puternicele tale rugăciuni izbăvindu-ne din muncile cele veșnice, ca să cântăm lui Dumnezeu: Aliluia!

Icosul al 12-lea

Cântând minunata ta viață pământească și proslăvirea ta cea cerească, te rugăm, Preacuvioase Iov, ca prin rugăciunile tale să întărești credința ortodoxă în părțile noastre, să aperi Biserica lui Hristos de necredință și erezii, ca, întărindu-ne, să-ți aducem laude ca acestea:

Bucură-te, Patras al slujirii apostolești;

Bucură-te, lucrător plin de râvnă al nevoițelor pustnicești;

Bucură-te, chip frumos al celor ce au depus votul sărăciei;

Bucură-te, că ai dobândit din belșug plânsul cel duhovnicesc;

Bucură-te, că pe hoți și tâlhari Domnului Iisus i-ai dat;

Bucură-te, că în cer te sature de dreptate, cu cei ce au însetat de ea;

Bucură-te, căci cu cei milostivi ești miluit de Dumnezeu;

Bucură-te, căci împreună cu cei curați cu inima vezi fața Lui mereu;

Bucură-te, că din cer și pe noi cu dragoste ne ocrotești;

Bucură-te, că, celor ce trudes pentru Ortodoxie, ajutor le dăruiești;

Bucură-te, că mănăstirea ta de rele întâmplări o păzești;

Bucură-te, că pentru toată lumea la Dumnezeu mijlocești;

Bucură-te, părinte Iov, plăcutule al lui Dumnezeu, podoaba Lavrei Poceaevului!

Condacul al 13-lea

O, preafericite părinte Iov, apărător plin de râvnă al credinței ortodoxe și aspru muștrător al ereziilor, primește această puțină rugăciune adusă ție din inimile noastre cele lipsite de îndrăzneală și fii învățător al credinței și al pocăinței, în nevoințe grabnic ajutor și pentru mântuirea sufletelor către Domnul rugător, nouă, celor ce cântăm lui Dumnezeu: Aliluia! (Condacul 13 se citește de trei ori apoi se mai citesc o dată Icosul 1 și Condacul 1).

RUGĂCIUNE

O, Preacuvioase părinte Iov, înțelepte învățător al viețuirii călugărești, care din fragedă copilărie și până la adânci bătrâneți te-ai nevoit în blândețe, înfrânare, curăție, iubire de frați și de săraci, răbdare și priveghere, luptătorule plin de râvnă și pavază a credinței ortodoxe, luminătorule al părților noastre și nebiruită strajă a Mănăstirii Poceaevului, caută cu ochi îndurători spre noi, nevrednicii tăi fii, și spre toată lumea cea iubitoare de Dumnezeu, adunată înaintea sfintelor tale moaște, care cu osârdie se închină ție și, mijlocind, cere de la Atotputernicul Dumnezeu toate ce ne sunt de folos pentru viață și bună sporire sufletească. Pe cei bolnavi îi vindecă, celor slabi le dă îndrăzneală, pe cei scârbiți îi mângâie, pe cei asupriți îi apără, pe cei neputincioși îi întărește, pe cei zdrobiți îi ridică, tuturor toate dăruiește, prin harul lui Dumnezeu dat ție, după trebuința fiecăruia, spre mântuire sufletească și sănătate trupească, înalță rugăciuni pentru multpătimitorul popor dreptcredincios, pentru pace, liniște, cucernicie și bunăstare; judecătorilor dă-le dreptate și milă, conducătorilor dă-le înțelepciune și pricepere, ca să se întărească în

oamenii cei buni credincioșia, în cei răi frica și cutremurul, ca să înceteze a mai face răul și să înceapă a face binele; pentru ca aici, pe pământ, Împărăția lui Dumnezeu - Biserica - să sporească și să se preslăvească în ea Dumnezeu, Cel minunat întru sfinții Săi, căci Lui se cuvine toată slava, cinstea și închinăciunea, Tatălui și Fiului și Sfântului Duh, acum și pururea și în vecii vecilor! Amin!